

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΓΚΡΙΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΚΗΝ ΗΑΙΚΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΥΣΤΑΣΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1881.

ΑΡΙΘ. 4

Ἐλα νὰ ἰδῆς, Κίμων, ἔλα.

[Ἰδὲ σελ. 52.]

ΠΟΙΑΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΚΑΜΝΕΙ Ο ΠΑΤΗΡ ΣΟΥ;

ΕΚΗΝΗ ΜΑΘΗΤΙΚΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΥΣΑΝΔΡΟΣ, ΝΕΟΚΛΗΣ, ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ,
ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ, ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ.

ΑΥΣ. Τί παιγνίδι λέγετε να παίζωμεν;

ΑΓΑΜ. Τὸ πῆδημα!

ΤΗΛ. Τὸ κυνηγητό!

ΘΡΑΣ. Οὐφ! καύμενοι καὶ σεῖς, καθημέραν τὸ πῆδημα, τὸ κυνηγητό—τὸ κυνηγητό, τὸ πῆδημα, ὡσάν να ἤμεθα ψεύτικοι ἀνθρωπίσκει τοὺς ὁποίους καθ' ἡμέραν, τὴν ἰδίαν ἔβραν, χορδίζουσι διὰ να τρέχουσι, ἢ διὰ να πηδοῦν· ἐγὼ προτείνω ἄλλο παιγνίδι.

ΝΕΟΚ. Ποῖον;

ΘΡΑΣ. Ὁ καθείς μας να εἴπη ποῖαν ἐργασίαν κάμνει ὁ πατήρ του.

ΝΕΟΚ. (μορφάζων) Παιγνίδι δὲ πού τὸ ἐπέτυχες!

ΘΡΑΣ. Περί ὀρέξεως οὐδείς λόγος! Τί λέγετε σεῖς, παιδιά;

ΔΗΜ. Ναί, μάλιστα. Καθημέραν παίζομεν με τὰ πόδια μας, σήμερον ἄς παίζωμεν με τὴν γλῶσσάν μας· ἀντί να τρέχωμεν καὶ να πηδοῦμεν, ἄς ὁμιλήσωμεν σήμερον. Ἐγὼ συμφωνῶ με τὸν Θρασυβούλον.

ΘΡΑΣ. (ὕψων τὴν χεῖρά του) Ὅστις θέλει να παίξῃ τὸ παιγνίδι: «ποῖαν ἐργασίαν κάμνει ὁ πατήρ σου» ἄς ὑφώσῃ τὴν χεῖρά του. (Ἐγειρον τὴν χεῖρά των ὁ Δημητράκης, ὁ Αὐσανδρος, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Τηλέμαχος) Εἰς, δύο, τρεῖς, τέσσαρες, κί ἐγὼ πέντε· μόνον ὁ Νεοκλῆς δὲν παραδέχεται, ἀλλ' ἡ πλειοψηφία νικᾷ.

ΠΑΝΤΕΣ (ἐκτός τοῦ Νεοκλέους) Βέβαια, ἢ πλειοψηφία νικᾷ. Ἐμπρός λοιπόν!

ΘΡΑΣ. Ποῖος θ' ἀρχίσῃ πρῶτος;

ΔΗΜ. Ὁ Ἀγαμέμνων.

ΑΓ. Ἄς εἶνε. Ὁ πατήρ μου εἶνε ἰατρός. ὅταν ἀσθενοῦν ἔρχονται καὶ τὸν προσκαλοῦν, καὶ μεσάνυχτα ἂν εἶνε, καὶ ἂν χιονίζῃ, θὰ σηκωθῇ να ὑπάγῃ· πολλὰκις ἀγρυπνεῖ πλησίον τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενοῦς· μίαν ἡμέραν τὸν ἠρώτησα: «Σὲ πληροῦνον, πολλὰ καὶ κοπιάζεις τόσο πολύ, πάτερ μου;» καὶ ἐκεῖνος με παρετήρησε καλά καλά, καὶ μου

εἶπεν: «Εἶνε καθήκόν μου, παιδιά μου· εἶσαι μικρὸς ἀκόμη, ἀλλ' ὅταν μεγαλώσῃς θὰ ἐννοήσῃς ὅτι ὅταν ἐκτελή τις τὸ καθήκόν του, αἰσθάνεται πολὺ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν, παρά ἂν κερδήσῃ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου· εἰς ἀσθενῆς κινδυνεύει τὸ καθήκόν μου εἶνε να τὸν σώσω, ἂν εἶνε δυνατόν· καὶ ὅταν τὰ κατορθῶν, ὅταν τὸν παραδίδω ὑγιᾶ εἰς τὴν σύζυγόν του εἰς τὰ παιδιά του, εἰς τοὺς συγγενεῖς του, ὅταν εἰς τοὺς δακρυσιμένους τῶν ὀφθαλμοῦς ἀστράπτῃ ἢ χαρὰ, καὶ ὅταν τοὺς σπενναγμοὺς διαδέχωνται οἱ γέλωτες εἰς τὴν λυπημένην ἐκείνην οὐρίαν, τότε εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς, παιδιά μου· τί εἶνε τὰ χρήματα ἐνώπιον τῆς χαρᾶς μου ἐκείνης; ἐνίοτε μάλιστα συμβαίνει...» μου εἶπε... ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω ἂν πρέπει να τὸ εἶπω, διὰ να μὴ φανῇ ὅτι ἐπαίνῶ τὸν πατέρα μου.

ΔΗΜ. Ὡ! λέγε, λέγε, Ἀγαμέμνων· δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα τίποτε να κρύψῃς ἀφ' οὗ μάλιστα ἢ πράξις τοῦ πατρὸς σου φαίνεται ὅτι εἶνε καλῆ, ἀπαυτοῦμεν να μᾶς τὴν εἴπῃς.

ΑΓ. Μοῦ εἶπεν: «ὅταν ὁ ἀσθενῆς εἶνε πολὺ πτωχός, ὄχι μόνον διὰ τὰς ἐπισκέψεις μου τίποτε δὲν λαμβάνω, ἀλλὰ πληρῶν καὶ τὰ ἱατρικά, καὶ ἐνίοτε, ὅταν δὲν ἔχῃ να φάγῃ καὶ, ἀφ' οὗ ἐσώθῃ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, κινδυνεύῃ ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείναν, τὸν διατηρῶ ἕως ὅτου να γίνῃ καλὰ καὶ ν' ἀρχίσῃ να ἐργάζεται. Λοιπόν, παιδιά μου, δὲν κοπιάζω τόσο πολύ διὰ τὰ χρήματα, ὅπως ὑποθέτετε, ἀλλὰ διότι εἶνε καθήκόν μου». Νά, ἀφ' οὗ τὰ ἠθέλατε ὅλα, τὰ εἶπα ὅλα.

ΘΡΑΣ. Τώρα τίνος σειρά εἶνε;

ΔΗΜ. Ἡ ἰδική σου.

ΘΡΑΣ. Ἐστὼ ὁ πατήρ μου εἶνε ἀξιωματικός· διὰ να φθάσῃ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἐκαπίασε πολὺ· διότι οἱ στρατιωτικοὶ ὁμοιάζουσι με τοὺς μαθητὰς· δίδου ἐξετάσεις καὶ πρόβιθάζονται, ἂν ἐπιτύχουν· ἢ ζωὴ του ἀνήκει εἰς τὴν Πατρίδα καὶ ὅταν τῷ εἴπῃ ἢ Πατρίδος· ἔμπρός! θὰ ὀρμήσῃ εἰς τὸ πῦρ τῶν ἐχθρῶν, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του, καὶ θὰ πολέμησῃ ὑπὲρ τῆς Πατρίδος. Ἄλλος!

ΔΗΜ. Ὁ Τηλέμαχος.

ΤΗΛ. Ὁ πατήρ μου εἶνε ἐπιλογίας· ἀλλὰ δὲν ἐντρέπομαι· διότι, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς μάχης, εἶμαι βέβαιος ὅτι θ' ἀγωνισθῇ ὡς Ἕλληνας καὶ θὰ χύσῃ τὸ αἷμα του νομίζω δὲ ὅτι τὸ αἷμα τοῦ ἐπιλογίου δὲν εἶνε χειρότερας ποιότητος ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ἀξιωματικού· ἀρκεῖ ἀνδρείου αἷμα να εἶνε... .

ΔΗΜ. Εὐγε, Τηλέμαχε.

ΤΗΛ. Ὁ πατήρ μου ἐπολέμησεν εἰς τὴν Κρήτην πρὶν ἀκόμη γεννηθῆ ἔγω.

ΘΡΑΣ. Αὐσανδρε, ἢ σειρά σου.

ΑΥΣ. Ὁ πατήρ μου εἶνε ἔμπορος· ἔχει ἀναταποκρίτας εἰς τὰς μεγαλειτέρας πόλεις τῆς Εὐρώπης· τῷ στέλλουσι ἀπ' ἐκεῖ διάφορα ἐμπορεύματα καὶ τὰ πωλεῖ ἐδῶ, ὁ δὲ πατήρ μου τοῖς στέλλει ἄλλου εἶδους ἐμπορεύματα καὶ τὰ πωλοῦσι ἐκεῖ· ὁ πατήρ μου δὲν ἠμπορεῖ να ὠφελῆσῃ τὴν Πατρίδα με τὰ ὄπλα, διότι δὲν εἶνε στρατιωτικός, ἀλλὰ τὴν ὠφελεῖ μ' ἐκεῖνο με τὸ ὅποιον ἀγοράζονται τὰ ὄπλα, με τὰ χρήματα. Ἐλαθε πολλὰς μετοχὰς εἰς τὸ δάνειον τῶν 120 ἐκατομμυρίων, τὸ ὅποιον ἔκαμε τὸ ἔθνος διὰ τὰς πολεμικὰς μας ἐτοιμασίας. Ἄλλος!

ΔΗΜ. Ὁ Νεοκλῆς.

ΝΕΟΚ. (συνεσταλμένος) Ὁ πατήρ μου εἶνε... .

ΘΡΑΣ. Ἐμπρός!

ΝΕΟΚ. (ἐπίσης) Ὁ πατήρ μου εἶνε... .

ΘΡΑΣ. Λέγε λοιπόν, τί εἶνε· διατί σκαλόνεις εἰς τὸν λάρυγγά σου τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς σου ὡς να ἦτο φαροκόκκαλον.

ΝΕΟΚ. (πιέζων ἑαυτὸν, μετ' ἀγωνίας) Ὁ πατήρ μου εἶνε... (ἐπροκαταπίνα) εἶνε... ὑποδηματοποιός... .

ΔΗΜ. Καὶ δι' αὐτὸ ἐντρέπεται να τὸ εἴπῃς; μήπως νομίζεις ὅτι καὶ οἱ ὑποδηματοποιοὶ δὲν ἔχουσι καθήκοντα καὶ δὲν φαίνονται καὶ αὐτοὶ χρήσιμοι; ἂν δὲν ὑπῆρχον ὑποδηματοποιοί, οἱ ἱατροὶ καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἔμποροι καὶ ὅλοι θὰ ἐπεριπάτουσι ξυπόλυτοι εἰς τοὺς δρόμους· καὶ ὁ ἰδικός μου πατήρ εἶνε κτίστης· ἀλλὰ διατί να ἐντραπῶ; εἶνε πτωχός, ἀλλ' ἐκπληροῖ τὸ καθήκόν του καὶ δύναται να φαίνηται καὶ αὐτὸς ὠφελίμος· ἂν δὲν ὑπῆρχον κτίσται, θὰ ἐκοιμῶντο ὅλοι εἰς τοὺς δρόμους· χωρὶς πτωχοῦς τί ἡμ-

ποροῦν να κάμουν οἱ πλούσιοι; τίποτε· ἔπειτα καὶ οἱ πτωχοὶ ἐργάζονται διὰ τὸ ἔθνος· αὐτοὶ πληροῦνον τοὺς φόρους ἀπὸ τοὺς ὁποίους λαμβάνουσι τοὺς μισθοὺς των καὶ οἱ ὑπάλληλοι καὶ οἱ βουλευταὶ καὶ οἱ ὑπουργοὶ καὶ... .

ΘΡΑΣ. Εὐγε, Δημητράκη.

ΑΥΣ. (γελῶν) Καὶ ὡς Δημητράκη, ὁμιλεῖς με τόσο ἐνθουσιασμόν διὰ τοὺς πτωχοὺς, ὥστε θὰ μᾶς πείσῃς ἐπὶ τέλους να παρακαλέσωμεν τοὺς γονεῖς μας να γίνουσι κτίσται καὶ ὑποδηματοποιοί.

ΝΕΟΚ. (λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ Δημητράκη) Δημητράκη, εὐχαριστῶ διὰ τὸ μάθημα. (πρὸς ὅλους) Τώρα ἐντρέπομαι ὄχι διότι ὁ πατήρ μου εἶνε ὑποδηματοποιός, ἀλλὰ διότι ἐντρέπομαι να τὸ ὁμολογήσω.

ΘΡΑΣ. Ἐτελειώσαμεν ὅλοι;

ΔΗΜ. Ὅλοι.

ΘΡΑΣ. Τώρα ἄς ὑπάγωμεν να μελετήσωμεν δι' αὐρίον.

ΑΙΜΙΓΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

ΠΡΟΪΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ὁ μικρὸς Φίλων ἀγαπᾷ πολὺ τὸν ὕπνον, ἀλλ' ἀπὸ χθὲς τὸ ἐσπέρας ἔλαθε σταθερὰν πλέον ἀπόφασιν να σηκῶνται πρῶτ. Πρέπει δὲ να ἤξεύρητε ὅτι ὁ Φίλων ὅσον μικρὸς καὶ ἂν εἶνε ἔχει σταθερὸν χαρακτήρα, καὶ ἅμα ἀποφασιστὴν—καλὸν ἐννοεῖται, διότι ὁ Φίλων μόνον καλὰ πράγματα ἀποφασίζει—ἐξάπαντος θὰ τὸ ἐκτελέσῃ. Τώρα ἂν δὲν με πιστεύητε, στρέψατε τὸ φύλλον καὶ θὰ τὸν ἴδητε εἰς τὸ παράθυρόν του πρῶτ, πρῶτ, στηριζόμενος ἐπὶ τῶν χειρῶν του, καὶ παρατηροῦντα εἰς τὸν κηπὸν των ὁ ὁποῖος ἐκτείνεται ὑπὸ τὰ παράθυρα του.

Πῶς τὸν ζωογονεῖ ὁ δροσερὸς ἀήρ τῆς αὐγῆς! ἕως εἰς τὴν βίνα του τῷ φέρει τὰς γλυκειὰς εὐωδίας τῶν ἀνθέων.

ἤξεύρετε δὲ τί παρατηρεῖ καὶ τί ἀκούει εἰς τὸν κηπὸν καὶ αἰσθάνεται τὴν εὐχαρίστησιν;

Παρατηρεῖ τὰ δένδρα με τὰ κατακράτινα φύλλα των, τὰ ἄνθη τὰ εὐώδη, τὰ λευκά, κυανᾶ, ἐρυθρά, κίτρινα, τὰ ὅποια ὁμοιάζουσι

μέ κεντήματα ἐπάνω εἰς τὴν πρασίνην χλόην, ἧτις ὁμοιάζει μὲ ὠραῖον τάπητα.

Παρατηρεῖ τὰς σταγόνας τῆς ὀρόσου, αἱ-
τινες τρεμουλιάζουν ἐπὶ ἐκάστου φύλλου,
ἐπὶ ἐκάστου ἄνθου, ἐπὶ ἐκάστου φυτοῦ.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος,
καὶ αἱ ἀκτίνες του διεχύθησαν εἰς τὸν κήπον,
τότε δὲ ἔβλαι ἐκείναι αἱ σταγόνες τῆς ὀρόσου
ἤρχισαν νὰ σπινθηροβολοῦν, ὡς ἀδάμαντες.

Καὶ τὰ πτηνὰ ἤρχισαν νὰ κελαδοῦν μὲ
τὴν γλυκεῖαν των φωνῶν, καὶ νὰ πηδοῦν ἀπὸ
κλάδου εἰς κλάδον.

Ὁ Φίλων πρῶτην τότε φοράν ἔβλεπε τοι-
αῦτο μαγευτικὸν θέαμα, πρῶτην τότε φοράν
ἤκουε τὸ πρῶινόν τῶν πτηνῶν κελάδημα.
Ὡ! πόσον ἦτο εὐτυχής! καὶ ἀπὸ τὴν πολ-
λὴν του χαρὰν, ἀπὸ τὸν κολύν του θαυμα-
σμών, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ πρὸς τὸν μικρόν
του ἀδελφόν: Ἔβλα νὰ ἴδῃς, ἔβλα ν' ἀκούσῃς,
Κίμων, ἔβλα.

Ἡ καρδιά τοῦ Φίλωνος ἦτο πλήρης συγ-
κινήσεως, καὶ πρῶτον μὲν ἤσθάνετο θερμὴν

καὶ ἀπεριόριστον λατρείαν πρὸς τὸν Πανά-
γαθον Θεόν, ὃ ὁποῖος ἐδημιούργησε τόσον
ὠραῖον τὸν κόσμον, καὶ δευτέρον κρυφίαν
τινὰ χαρὰν ὅτι κατώρθωσε νὰ νικήσῃ τὴν
πρὸς τὸν ὕπνον κλίσιν του.

— Ποτέ μου πλέον δὲν θὰ ἦμαι ὑπνα-
ρᾶς, ἐσκέπτετο· ἀν ἐκοιτόμην πάλιν εἰς τὴν
κλίνην μου ὅπως τὰς ἄλλας πρωίας, δὲν θὰ
ἔβλεπα τίποτε ἐξ ὧν εἶδα τοιοῦτον θεά-
μα εἶνε χιλιάκις εὐχαριστότερον τοῦ ὕπνου·
ποτέ μου πλέον δὲν θὰ ἦμαι ὑπναρᾶς.

Εὐγε, μικρὲ μου Φίλων, εὐγε, εἶσαι κα-
λὸν παῖδιον καὶ θὰ γίνῃς καλὸς ἄνθρωπος
ὅταν μεγαλώσῃς· ἀγαπᾶς τὰ ἄνθη, ὅπως μαρ-
τυροῦσιν αἱ δύο γάστραι τὰς ὁποίας ἔχεις
εἰς τὸ παράθυρόν σου, καὶ αἱ καλλογαὶ τῆς
φύσεως σὲ συγκινοῦν· τοῦτο δὲ σημαίνει ὅτι
ἔχεις εὐγενῆ ψυχὴν καὶ εὐαίσθητον καρδίαν,
διότι μόνον οἱ ἔχοντες εὐγενῆ ψυχὴν καὶ
εὐαίσθητον καρδίαν εὐχαριστοῦνται καὶ συγ-
κινοῦνται ἀπὸ τὰς καλλογάς τῆς φύσεως, ἐν
ᾧ οἱ κακοὶ καὶ ἀναίσθητοι τὰς βλέπουν μὲ
ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ.

Ο ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Τίς διδάσκει τὸ πουλάκι
Νὰ πετᾷ, νὰ κελαδῇ;
Νὰ γαιγιζῇ τὸ σκυλάκι,
Νὰ φωνάζῃ τὸ παιδί;
Ὁ Θεός, ὁ Θεός.

Τίς διδάσκει τὸ φαρακί
Στὸ νερὸ νὰ κολυμβᾷ;
Τὸ μικρὸ τὸ μυρμηκί
Τόσον βᾶρος νὰ τραβᾷ;
Ὁ Θεός, ὁ Θεός.

Τίς διδάσκει τὸ ἀρνάκι
Στὰ βουνὰ νὰ περπατῇ;
Τίς διδάσκει τ' ὄρνιθαί
Τὴν τροφὴν του νὰ ζητῇ;
Ὁ Θεός, ὁ Θεός.

Τίς διδάσκει τὸ παιδάκι
Τὴν μητέρα ν' ἀγαπᾷ;
Νὰ κινή τὸ στοματάκι,
Νὰ προσφέρῃ πᾶ, πᾶ, πᾶ;
Ὁ Θεός, ὁ Θεός.

ΑΑ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΥΠΟ

ΑΑ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἦλθεν ἀνοιξίς, παιδιά,
Καὶ μᾶς ἔφερε κλαδιά·
Καὶ μᾶς ἔφερε λουλούδια,
Πεταλούδαις καὶ τραγουδία.

Η ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Ἐφθάσεν ἡ πασχαλιά,
Μὲ ἀγάπῃ καὶ φιλίᾳ,
Μὲ αὐγὰ καὶ με' ἀρνί·
Χαίρετε, Χριστιανοί!

Η ΠΙΠΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙΛΑΟΥ

Ὁ Χαρίλαος ἐπέστρεψε τὸ Σάββατον ἀπὸ
τὸ σχολεῖον· εἶχεν ἐκτελέσει ὅλα του τὰ κα-
θήκοντα, εἶχεν εἰπεῖ ἄριστα τὰ μαθήματά
τού, εἶχε δεῖξει ἀρίστην διαγωγήν· ἐπέστρεψε
λοιπὸν παιδρὸς καὶ εὐχαριστημένος, διότι τὰ
ἐπιμελή καὶ φρόνιμα παιδία εἶνε πάντοτε
φαιδρὰ καὶ εὐχαριστημένα.

Ὁ Χαρίλαος δὲν ἔχει οὐδένα ἐν τῇ οἰκίᾳ
των διὰ νὰ παῖξῃ μετ' αὐτοῦ· ἡ μικρὰ του
ἀδελφὴ εἶνε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας· ἀλλ'

ἀδιάφορον, ὁ Χαρίλαος δύναται καὶ μόνος του
νὰ διασκεδάσῃ.

Ἔχει μίαν πεντάραν, τὴν ὁποίαν τῷ ἔδω-
κεν ὁ πατήρ του, καὶ μὲ τὴν πεντάραν του
ἠγόρασε μίαν πίπαν.

— Πίπαν; ... Μήπως καπνίζει; Ἄ! αὐτὸ
εἶνε πολὺ ἄσχημον. Τὰ παιδία δὲν πρέπει
νὰ καπνίζωσιν.

— Ὁ Χαρίλαος νὰ καπνίξῃ! Μὴ φοβῆσθε.
Δὲν εἶνε ἴσῃσον κακοαναθεραμμένος. Τώρα
θὰ ἴδῃτε τί θὰ κάμῃ τὴν πίπαν του.

Παρακαλεῖ τὴν μητέρα του νὰ τῷ κάμῃ
σαπουνάδαν εἰς μίαν γαβάθαν, ἔπειτα δὲ βυ-
θίζει τὸ ἀνοιχτὸν μέρος τῆς πίπας ἐντὸς τοῦ
ἄφρου, τὸ ἀποσύρει καὶ φουσκᾷ ἀπὸ τὸ στενὸν
στόμιον τῆς πίπας ἡσύχως.

Καὶ τότε ἀντὶ τοῦ καπνοῦ ἐκείνου ὅστις
ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν πίπαν ὅταν καπνίζουσιν,
ἐξέρχεται ὠραία πομφόλυξ (φουσκὰ) ἑλαφρὰ
καὶ διαφανής, ἔχουσα χρῶμα ῥοδινὸν καὶ
γαλανόν.

Ἡ πομφόλυξ μεταβάλλει χρῶμα, τώρα
γίνεται ἰώδης, τώρα ὑποπράσινος, μετ' ὀλί-
γον χρυσοῦ, ὅλα τὰ χρώματα ἔρχονται τὸ ἐν
κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Ἡ πομφόλυξ ταλαντεύεται ἐπὶ στιγμήν
εἰς τὸ ἄκρον τῆς πίπας· ὁ Χαρίλαος φουσκᾷ

ἡσυχώτερον ἀκόμη καὶ τότε ἡ ὠραία πομ-
φόλυξ φεύγει καὶ πετᾷ ὑψηλά.

Ἀναβαίνει, ἀναβαίνει, καὶ ἀντανακλᾷ ἀλ-
ληλοδιαδόχως τὸν οὐρανόν, τὰ δένδρα, τὰ
σύννεφα. Ὁ Χαρίλαος τὴν παρακολουθεῖ διὰ
τῶν ὀφθαλμῶν του· πετᾷ ὑψηλότερον ἀπὸ τὸ
παράθυρόν των. Ἀναβαίνει, ἀναβαίνει ἀκόμη,
περισσότερον λάμπουσα, ἔπειτα δ' αἴφνης ...
πππ... ἔχᾳθη.

Ἡ ὠραία πομφόλυξ διερράγη.

Εὐτυχῶς ἡ γαβάθα ἔχει μεγάλην προμή-
θειαν σαπουνάδας καὶ ὁ Χαρίλαος δύναται νὰ
κάμῃ ὅσας πομφόλυγας θέλει.

Τί λέγετε, μικροί μας ἀναγνώσται, δὲν εἶνε
διασκεδαστικὸς αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ καπνίζεσιν;

Α. Γ. Η.

ΜΕΓΑΛΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ ΕΚ ΜΙΚΡΩΝ ΑΠΡΟΣΕΞΙΩΝ

Ἄκουω τὸ κελᾶθμα τῶν σπουργιῶν μὲ προσκαλοῦν, μοῦ ζητοῦν τὰ ψιχία τὰ ὅποια τοῖς ῥίπτω καθ' ἑκάστην πρωΐαν. Τρέχω καὶ ἀνοίγω τὸ παραθύρον μου.

Ἄλλα διατὶ οἱ πτερωτοὶ φίλοι μου δὲν ἔρχονται σήμερον νὰ φάγωσι τὰ ψιχία τὰ ὅποια τοῖς ἐσκόρπισα πρὸ τοῦ παραθύρου μου; διατὶ πετώσιν, ἐπανέρχονται, διατὶ δὲν πλησιάζουν, ἀλλὰ τσιρίζουν παρατηροῦντες ἀπὸ μακρὰν τὴν τροφήν των τὴν ὅποιαν ἄλλοτε μετὰ τῆς προθυμίας κατεβρόχιζον; Ἐμὲ δὲν μὲ φοβοῦνται, μὲ γνωρίζουν, τοὺς συνειθισα νὰ ἔρχονται ἕως ἐντὸς τῆς χειρὸς μου νὰ τρώγουν. Πόθεν λοιπὸν προέρχεται ὁ φόβος των; Ἡ στέγη μου εἶνε ἡσυχος, τὰ γειτονικὰ παράθυρα εἶνε κλειστά.

Ἴδού, καλοὶ μου σπουργίται, τρίβω καὶ ὄσον φωμίον ἐπερίσσευσεν ἀπὸ τὸ πρῶγευμά μου, δὲν εὐχαριστεῖσθε ἀκόμη;

Ἀρχίζουν καὶ πάλιν νὰ τσιρίζουν, καὶ οἱ τολμηρότεροι πλησιάζουν ὀλίγον, πετώσιν ὑπεράνω τῶν ψιγιῶν, ἀλλ' οὔτε αὐτοὶ τολμῶσι νὰ σταματήσουν.

Θὰ ἐτρόμαξαν οἱ σπουργίται μου, θὰ ἐτρό-

μαξαν· εἶμαι βεβαία ἀλλὰ ποῖος τοὺς ἐτρόμαξεν;

Ἦτοιμαζόμεν νὰ κλείσω τὸ παραθύρον μου, ὅτε αἰφνης δεξιόθεν μοῦ ἐπὶ τῆς στέγης διακρίνω δύο ὄτα ὑψωμένα, ἔπειτα δύο ἐμπροσθίους πόδας ἀπολήγοντας εἰς ὀξείας ὄνυχας, ἔπειτα τὴν κεφαλὴν γάτου ὅστις ἴστατο εἰς μίαν γωνίαν καὶ παρεμόνευεν ὁ πονηρός, ἐλπίζων ὅτι τὰ ψιχία τὰ ὅποια ἔριπτον θὰ τῷ ἐπρομήθευον ἀξίολογον κυνήγιον.

Δυστυχεῖς σπουργίται! Ἐγὼ σὰς κατηγοροῦν ὡς δειλοὺς! Καὶ ἤμην βεβαία ὅτι οὐδεὶς κίνδυνος σὰς ἠπέλει! καὶ ἐνόμιζον ὅτι πανταχοῦ εἶχον παρατηρήσει! καὶ ὁμως ὀλίγον ἔλειψε νὰ γίνητε θύματα τοῦ γάτου, διότι ἐλησμόνησα τὴν γωνίαν ἐκείνην τῆς στέγης.

Εἰς τὴν ζωὴν, ὅπως καὶ εἰς τὰς στέγας, πόσαι συμφοραὶ προέρχονται, διότι μίαν μόνον γωνίαν, μίαν ἐλαχίστην γωνίαν λησμονοῦμεν!

Πόσα δυστυχήματα μᾶς συμβαίνουν ἕνεκα ἐλαχίστων πολλακίς ἀπροσεξιών μας!

ΦΙΛΟΜΗΛΑ.

Η ΕΛΑΣΤΙΚΗ ΣΦΑΙΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΟΙΝΑΚΙ

— Ἡ Ἑλένη εἶνε θελκτικὴ κόρη, ἔλεγε τὸ σχοινάκι.

— Δὲν εἶνε διόλου θελκτικὴ, ἀπεκρίθη ἡ ἐλαστικὴ σφαῖρα.

— Εἶνε τὸ χαριέστερον κοράσιον τοῦ κόσμου, ἐπανάλαβε τὸ σχοινάκι.

— Ἀδύνατον νὰ ὑπάρῃ κόρη πλέον μεμφίμοιρος ἀπὸ αὐτῆν, ὑπέλαθεν ἡ ἐλαστικὴ σφαῖρα.

— Εἶνε πάντοτε περιποιητικὴ καὶ προθυμοτάτη εἰς τὸ νὰ εὐχαριστῇ καὶ ὑποχρεώνη τοὺς ἄλλους.

— Καὶ πείσμων, μὴ σκεπτομένη τίποτε ἄλλο, εἰμὴ πῶς νὰ διασκεδάσῃ, προσέθηκεν ἡ ἐλαστικὴ σφαῖρα.

— Αἴ! φίλοι μου, τοῖς λέγω παραζαλισθεῖς ἀπὸ τὴν φιλονεικίαν των, προσπαθήσατε λοιπὸν νὰ συμφωνήσητε. Εἶνε ἀδύνατον νὰ

ὀμιλήτε καὶ οἱ δύο περὶ τῆς αὐτῆς Ἑλένης.

— Ἡ ἰδική μου εἶνε ἐκείνη ἡ κόρη μὲ τὸ ροδόχρουν φόρεμα καὶ τὴν βυσσινόχρουν ταινίαν.

— Ἡ ἰδική μου φορεῖ ροδόχρουν φόρεμα μὲ βυσσινόχρουν ζώνην, εἶπε συγχρόνως ἡ ἐλαστικὴ σφαῖρα.

— Βλέπω δύο μὲ τὸ αὐτὸ ἔνδυμα.

— Ἡ ἰδική μου εἶνε εἰς τὸ μέσον τοῦ ἡμικυκλίου, ἐπανάλαβον καὶ αἱ δύο συγχρόνως.

Ἡ μικρὰ κόρη ἡ τὸ ροδόχρουν ἔνδυμα φοροῦσα εἶχε γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς ἀστραποβολοῦντας ἐξ εὐχαριστήσεως, ὠραῖον μεϊδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων της, αἱ δὲ δύο μακρὰι ξανθαὶ της πλεξιίδες ἐσειόντο ἐν ᾧ ἐπήδα καὶ ἐχόρευε.

— Πράγματι, εἶνε χαριέστατον κοράσιον εἶπον, παρατηρήσας αὐτὸ ἐπὶ τινὰ λεπτά.

— Δὲν ἔχω δίκαιον; μοὶ εἶπε τὸ σχοινάκι.

— Καὶ πολὺ ἀγαθὸν κοράσιον, προσέθηκα ἰδὼν τὴν Ἑλένην ὀρμήσασαν ὅπως ἀνεγείρη μικρὸν κοράσιον τὸ ὅποιον ἔπεσε καὶ ἔκλαιε.

Τὸ σχοινάκι ἐθρίαμβευεν, ἀλλ' ἡ ἐλαστικὴ σφαῖρα οὐδόλως ἐταράττετο· ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔλεγε: Τὸ τέλος νὰ ἰδῶμεν.

— Δὲν ἐννοῶ τί συμβαίνει, εἶπον, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μοὶ τὸ ἐξηγήσητε.

— Εἶνε ἀπλοῦστατον, εἶπεν ἡ ἐλαστικὴ σφαῖρα. Τὸ σχοινάκι λέγει ὅσα ἤξευρει, ὅσα σκεπτεται, εἶνε εἰλικρινὲς καὶ οὐδένα καταδέχεται ν' ἀπατήσῃ, ἀλλὰ τὸν χαρακτήρα τῆς Ἑλένης δὲν τὸν ἐγνώρισε καλῶς. Τὴν βλέπειμόνον ἐδῶ εἰς τὸν περίπατον μὲ παιδιὰ

ξένα καὶ κυρίας ξένας. Μετ' ὀλίγον θὰ ἴδητε ὅτι ἅμα ἀναχωρήσῃ θὰ κλείσῃ τὸ σχοινάκι ἐντὸς σάκκου, ἀπὸ τὸν ὅποιον θὰ τὸ ἐκβάλλῃ αὐριον ὅταν πάλιν ἐπιστρέψῃ ἐδῶ. Ἀπὸ ὅσα συμβαίνουν εἰς τὴν οἰκίαν οὐδὲν θὰ μάθῃ, οὐδὲν θ' ἀκούσῃ. Ἀλλ' ἐγὼ θὰ ὑπάγω μετὰ τῆς Ἑλένης εἰς τὴν οἰκίαν· ἐμὲ θὰ μὲ μεταφέρῃ ἀπὸ δωματίου εἰς δωματίον, ἐγὼ θὰ ἴδω ὅλας τῆς τὰς πράξεις. Ἐγὼ θὰ τὴν ἀκούσω νὰ μεμφιμοιρῇ καὶ νὰ κλαυμηρίξῃ καὶ ἂν διὰ

τὸ ἐλάχιστον εἰσέτι τῇ ἐναντιωθῶσι. Θὰ ἴδω τὸ πρόσωπόν της κατεστενωχωρημένον ἐν καιρῷ τοῦ μαθήματος· θὰ ἤμαι ἐκεῖ ὅταν θὰ εἶνε κακιαμένη εἰς μίαν γωνίαν, διότι δῆθεν ἡ μήτηρ της διέκοψε τὸ παιγνίδιόν της καὶ τὴν ἐπεφόρτισε νὰ ἐκτελέσῃ μικρὰν τινα παραγγελίαν. Ἄλλως τε, ἂν ἔλθητε μαζί μας, θὰ ἴδητε.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ἡ μέσως. Τὸ θέαμα αὐτὸ διόλου δὲν μ' εὐχαριστεῖ. Διόλου δὲν μοὶ ἀρέσκου τὰ παιδιὰ τὰ ὅποια ἐξοφαινόνται χαριέντα καὶ παρουσιάζου εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ξένων τὰ μεϊδιάματα των καὶ τὰς περιποιήσεις των, κρατοῦν δὲ τὸ πείσμα των καὶ τὰ δάκρυά των διὰ τοὺς γο-

νεῖς των, δι' ἐκείνους ἀκριβῶς τοὺς ὁποίους πρέπει περισσώτερον νὰ εὐχαριστοῦν. Ὅταν ἡ μικρὰ σας Ἑλένη μάθῃ νὰ εἶνε τῶσον ἀξιαγάπητος πρὸς τὴν οἰκογένειάν της ὅσον ἦτο καὶ ἐδῶ εἰς τὴν ἐξοχὴν πρὸ ὀλίγου ἐνώπιον τῶν ξένων, τότε ἔλθετε νὰ με ζητήσητε. Τότε μὲ μεγάλην μου εὐχαριστήσιν θὰ ἔλθω νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, ὅπως μοὶ προτείνετε τώρα. Ἀλλὰ τότε μόνον. Χαίρετε.

ΚΡΙΤΩΝ.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΜΑΓΙΣΣΑ

Ἠξεύρετε, μικροὶ μας φίλοι, ὅτι μάγισσαι δὲν ὑπάρχουν· καὶ ὁμως πῶς θὰ ὠνομάζετο ἐκείνη ἡ ὅποια κατορθώνει πράγματα τὰ ὅποια φαίνονται ὅλος διόλου ἀπίστευτα, ὅλος διόλου ἀδύνατα; Δὲν θὰ τὴν ἐλέγετε μάγισσαν; Γοιαυτῆ μάγισσα εἶνε ἡ Ἐπιστήμη, ἐπιτηδαιοτάτη μάλιστα μάγισσα, ἥτις ὁμως δὲν ζητεῖ ν' ἀπατήσῃ, ἀλλὰ νὰ διδάξῃ.

Καὶ ἂν θέλητε παράδειγμα, θὰ σὰς διηγῶ μίαν μαγείαν της σήμερον, ὑποσχόμενος νὰ σὰς διηγῶ καὶ ἄλλας ἄλλοτε. Προσοχὴ λοιπὸν.

Δαμβάνομεν φῶν καλῶς βρασμένον καὶ ἀφαιροῦμεν τὸ κελυφὸς του, ἔπειτα δὲ λέγομεν εἰς τοὺς ἀκροατάς μας ὅτι τὸ ὡν τοῦτο, τὸ ὅποιον εἶνε ἐντελῶς ἀδρανές, δηλαδὴ δὲν

δύναται να κινηθῆ μόνον του, θά ζωντανεύσῃ ἕνα τὸ διατάξωμεν καὶ ἔτι μάλιστα θά κάμῃ πρᾶγμα ἀδύνατον, θά διέλθῃ δηλαδή ἀπὸ στόμιον στενότερον αὐτοῦ, ἀπὸ τὸ στόμιον φιάλης, παραδείγματος χάριν.

Μετὰ ταῦτα λέγομεν εἰς τοὺς ἀκροατὰς μας ὅτι διὰ νὰ κατορθώσωμεν νὰ δώσωμεν ζωὴν εἰς τὸ ὕδν πρέπει νὰ τὸ θερμάνωμεν ὀλίγον.

Καὶ ἀμέσως λαμβάνομεν φιάλην στεγνὴν ἐντὸς αὐτῆς θέτομεν τεμάχια χαρτίου τὰ ὁποῖα ἀνάπτομεν ἔξω ἀφίνομεν νὰ καίουν μερικὰς στιγμὰς, ἔπειτα, ἐνῶ εἰσέτι καίουν τὰ χαρτῖα, θέτομεν τὸ βρασμένον ὕδν ὡς πῶμα εἰς τὸ στόμιον τῆς φιάλης. Φροντίζομεν νὰ τὴν κλείψῃ στεγανῶς τὸ ὕδν, δηλαδή τὸσον σφιγκτὰ ὥστε νὰ μὴ εἰσέρχεται αὐδ' ἀὴρ ἐντὸς τῆς φιάλης. Τότε ἀρχίζει ἡ μαγεία.

Τὸ ὕδν μὴ κύνεται ἀνεπαισθήτως (*).

Τὸ ὕδν μὴ κύνεται, μὴ κύνεται ἀνεπαισθήτως, εἰσέρχεται εἰς τὸν λαιμὸν τῆς φιάλης, καταβαίνει ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἔπειτα ἐξαίφνης μπάφ!... πίπτει ἐντὸς τῆς φιάλης, παράγον δύνατὸν κρότον, ὡς νὰ ἐκτύπη τις διὰ τοῦ γρόνθου ἀσκὸν φουσκωμένον ἀπὸ ἀέρα.

— Ἀλλὰ πῶς γίνεται τοῦτο; μᾶς ἐρωτῶσιν οἱ μικροὶ μας φίλοι μὲ ἀπαστράπτοντας ἐκ περιεργίας ὀφθαλμοῦς.

— Πῶς γίνεται; Ἀπλούστατα. Τὸ χαρτῖον καίομενον παρήγαγε κενὸν ἐντὸς τῆς φιάλης.

— Ἀλλ' ἡ φιάλη δὲν ἦτο κενή;

— Ἦτο κενὴ ὕδατος, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀέρος.

Τὸν ἀέρα αὐτὸν τὸν ὁποῖον ἀναπνέομεν, ἡμεῖς μὲν δὲν τὸν βλέπομεν, ἀλλ' αὐτὸς μᾶς περικυκλοῦ πανταχόθεν. καὶ εἶνε πανταχοῦ, καὶ ἐπομένως ἦτο καὶ ἐντὸς τῆς φιάλης. Τὸ χαρτῖον, τὸ ὁποῖον ἐκάη, τὸν ἐξηφάνισεν. Ἀλλ' ἀὴρ ὁ ὁποῖος εἶνε ἔξω ἀπὸ τὴν φιάλην δὲν ἤλλαξεν.

Ὁ ἐξωτερικὸς λοιπὸν αὐτὸς ἀὴρ, θέλει νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τῆς φιάλης, ὥσθι τὸ ὕδν, καὶ τὸ πιέζει εἰς τόσον βαθμὸν ὥστε τὸ ἀναγκάζει νὰ διέλθῃ δι' ὁπῆς στενωτέρας αὐτοῦ, διὰ τοῦ στόμιου δηλαδή τῆς φιάλης.

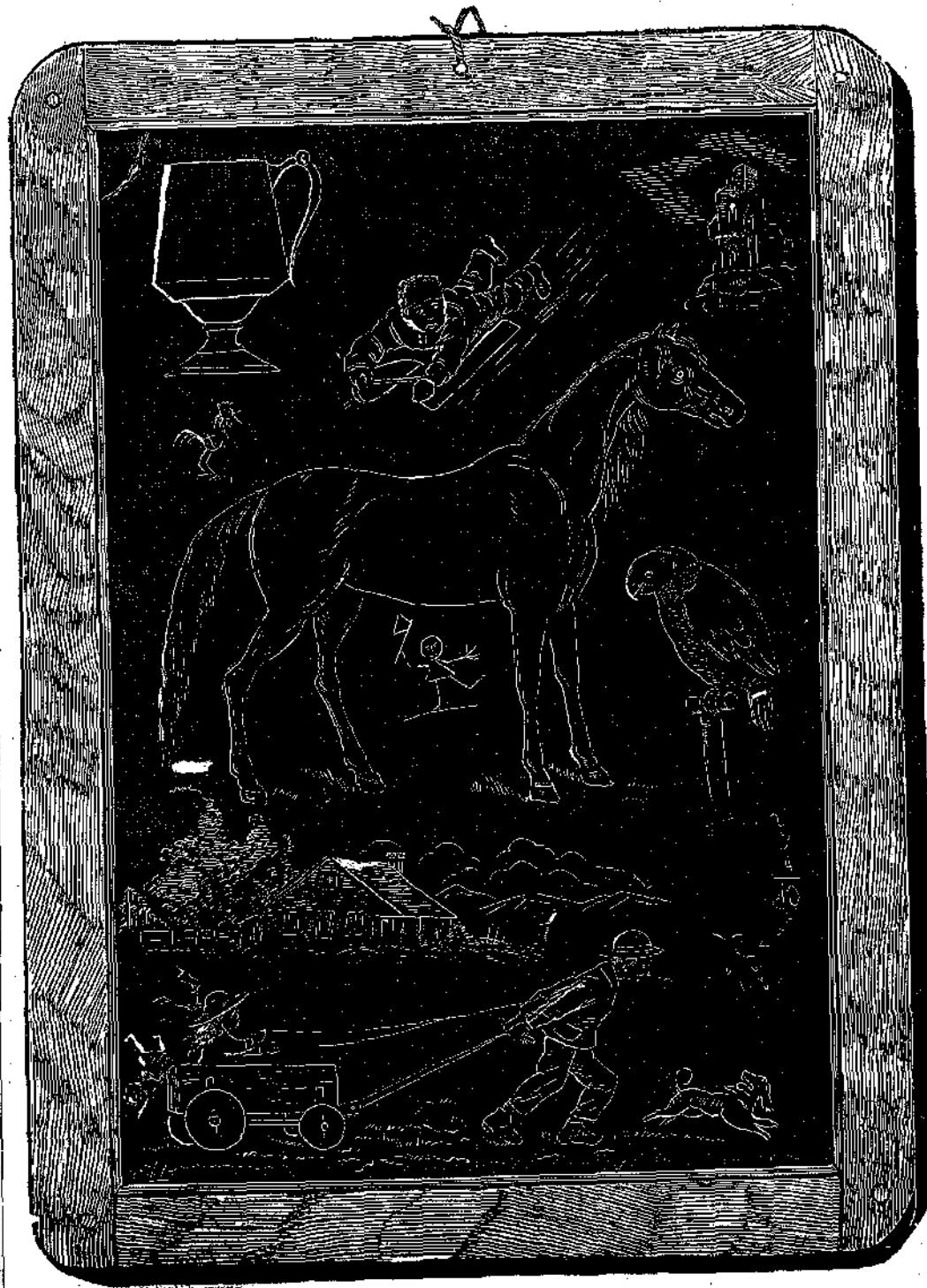
Καὶ ἴδου πῶς ἐξηγεῖται ἅλη αὐτὴ ἡ μαγεία ἣτις σᾶς δισκέδασε, προσέτι δὲ σᾶς ἀπέδειξε φανερῶς ὅτι ὁ ἀὴρ ἔχει βάρος, καὶ βάρος ἀξιόσημῆται, τὸ ὁποῖον καλεῖται ἀτμοσφαιρική πίεσις.

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Οἱ μικροὶ μας φίλοι ἄς δοκιμάσωσι ν' ἀντιγράψωσιν ἐπὶ τοῦ ἀβακίου των ἢ ἐπὶ χαρτίου τὰ ἀντικρὸ μικρὰ ἰχθυογραφήματα. Δὲν εἶναι δύσκολον, μόνον μικρὰ προσοχὴ καὶ ἐπιμονὴ ἀπαιτεῖται εἰς τὸ νὰ μιμηθῶσι τὰς γραμμὰς ὅπως τὰς βλέπωσι, καὶ θά κατορθώσωσι νὰ τὰ ζωγραφίσωσιν ἀπαράλλακτα.

(*) Τὴν εἰκόνα ταύτην εὐγενῶς παρεχώρησεν ἡμεῖς ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ περιοδικοῦ συγγραμματος «Παιδεία».

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΥ

Ο Ἀντώνης οὐδέποτε ἄφινεν ἠτύχους τοὺς ἀδελφούς του καὶ τὰς ἀδελφάς του· ἅμα ἀνεμιγνύετο εἰς τὰ παιγνίδια των, ἀμέσως ἔπαυον οἱ γέλωτες καὶ αἱ κραυγαὶ τῆς χαρᾶς, ἤρχιζον δὲ τὰ δάκρυα καὶ τὰ κλαύματα, καὶ ὁσάκις ἡ μήτηρ των ἠρώτα τί συνέβαινε, μία φωνὴ ἀνέκραζε πάντοτε μὲ παράπονον: ὁ Ἀντώνης!...

Ἡ μήτηρ ἐπέπληττε τὸν Ἀντώνη, τὸν ἔστειλεν εἰς ἄλλο δωμάτιον, καὶ τότε ὡς διὰ μαγείας ἐπαυήρχετο πάλιν ἡ ἡσυχία καὶ ἡ εὐθυμία!

Ὁ δὲ Ἀντώνης βλέπων ὅτι ὅλοι τὸν ἀπέφυγον ἐπέκτετο:

— Κανείς δὲν θέλει νὰ παίξῃ μαζί μου! Κανείς δὲν μ' ἀγαπᾷ, ὅλοι εἶνε κακοὶ! κανείς δὲν θέλει νὰ παίξῃ κατὰ τὸ ἰδικόν μου σύστημα.

Τὸ σύστημα τοῦ Ἀντώνη ἦτο ν' ἀρπάξῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὰ βιβλία ἢ τὰ παιγνίδια τὰ ὅποια ἐκράτουν εἰς χεῖράς των, νὰ διακόπτῃ τὸ παιγνίδιον, νὰ προτείνῃ ἄλλο τὸ ὅποιον οἱ μικροὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἐννοήσωσι, νὰ ὑβρίζῃ καὶ νὰ κτυπᾷ ἵνα καλλίτερον ὑποστηρίξῃ τὴν ἰδέαν του. Βεβαίως αὐτὸ τὸ σύστημα εἰς οὐδένα ἤρρεσκεν.

— Τί χαρακτήρ! ἔλεγεν ἡ μήτηρ του· θὰ γίνῃ ἀληθὴς τύραννος αὐτὸ τὸ παιδί ἂν ἐξακολουθήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Πρέπει νὰ διπλασιάσωμεν τὰς προσπαθείας μας ὅπως τὸ διορθώσωμεν, ἀπεκρίνετο ὁ πατήρ.

Οἱ γονεῖς τοῦ Ἀντώνη ἤξευρον ὅτι ὁ υἱὸς των ἐφέρετο οὕτω, διότι ἐνόμιζον ὅτι οὕτως ἔπρεπε νὰ φέρωνται οἱ μεγαλείτεροι.

Μίαν ἡμέραν περὶ τὸ δειλινὸν τὰ παιδία ἦσαν εἰς τὴν αἴθουσαν. Τὰ δύο μικρὰ κοράσια ἔπαιζον μὲ τὰς κούκλας των, καὶ συνωμιλοῦν εὐθύμως, ὁ δὲ Μενέλαος ὁ ἀδελφός των ἐκάθητο ἐπὶ μεγάλης πολυθρόνας καὶ ἀνεγίνωσκεν.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ Ἀντώνης ἐπέστρεψεν ἀπὸ τοῦ σχολείου καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.

— Σέχω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα νὰ καθίσω ἐγώ, τῷ λέγει ἀμέσως μὲ ὕψος ἀπότομον.

— Καὶ μένε Ἀντώνη, εἶνε τόσαι καθέκλαι ἐδῶ, τῷ εἶπεν ὁ Μενέλαος.

— Σὺ νὰ καθῆσαι εἰς τόσον ὠραίαν πολυθρόναν κ' ἐγὼ εἰς τὴν καθέκλαιν ἔλα, σήκω.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μενέλαος ἐφαίνετο ὅτι ἐλυπεῖτο νὰ ἐγερεθῇ ἀπὸ τὸ καθίσμα του, ὁ Ἀντώνης ἤρχισε νὰ σύρῃ τὴν πολυθρόναν, φωνάζων:

— Ἐλα! ὀργήγορα! ἐγὼ εἶμαι ὁ μεγαλείτερος, καὶ ὅ,τι λέγει ὁ μεγαλείτερος πρέπει νὰ γίνηται.

Ἀφ' οὗ ὁ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς πολυθρόνας, ἔρριψε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ φυλλαδίου ὑπερ ἀνεγίνωσκεν ὁ ἀδελφός του.

— Ἡ Διάπλασις! ὦ! ὅσο μὲ τὴν ὀργήγορα.

— Ἀλλὰ τὴν ἀναγινώσκω ἐγώ! εἶπε μὲ θρηνηῶδες ὕψος ὁ Μενέλαος.

— Καὶ πῶς τὴν ἀναγινώσκεις σὺ; ἐγώ, ὁ μεγαλείτερος, τὴν ζητῶ.

— Ἡ μητέρα εἶπεν, ὅταν ἀναγινώσκῃ ὁ εἰς, νὰ μὴν τοῦ παίρνῃ ὁ ἄλλος τὸ βιβλίον, ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ἡ μικρά του ἀδελφή.

— Σιώπα σὺ! δὲν σοι ἐπιτρέπω νὰ ὀμιλῆς! καὶ ἔσυρε δυνατὰ μίαν πλεξίδα τῆς ἀδελφῆς του, ἥτις ἐξέβαλεν ὀξεῖαν κραυγὴν ἀπὸ τὸν πόνον. Ἐπειτα ὁ ἐστράφη πρὸς τὸν Μενέλαον.

— Αἴ! λοιπόν, ἀκόμη; σοῦ εἶπα ὅτι τὴν θέλω ἐγὼ τὴν « Διάπλασιν », καὶ ἤξεύρεις ὅτι ὅταν σὲ διατάττω ἐγώ, πρέπει νὰ μὲ ὑπακούης. Λησμονεῖς ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ μεγαλείτερος; νά, λοιπόν διὰ νὰ τὸ ἐνθυμηθῆς.

Καὶ κατὰ τὸ σύστημά του ὁ Ἀντώνης ἤγειρε τὴν χεῖρά του διὰ νὰ βραπίσῃ τὸν ἀδελφόν του ὁ Μενέλαος ἠναγκάσθη ν' ἀφήσῃ τὸ φυλλάδιον « τῆς Διαπλάσεως » διὰ νὰ μὴ βραπισθῇ.

— Ἀντώνη! εἶπε τὴν στιγμήν ἐκείνην σοβαρὰ φωνή, ὅσο « τὴν Διαπλάσιν » εἰς τὸν ἀδελφόν σου καὶ ἔλα μαζί μου εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Ὁ πατήρ τοῦ Ἀντώνη ἀπεργόμενος ἐξώθεν τῆς θύρας καὶ ἀκούσας τὸ φωνάζον τοῦ Ἀντώνη ἔστη, καὶ ἀπὸ τῆς ἀνεγίνωσκου θύραν ἤκουσε τὰ πάντα, εἰς τὰ πάντα.

— Ἀπὸ ποῖον ἤκουσες, κύριε, αὐτὰς τὰς ἰδέας; ποῖος σὲ ἐδίδαξεν αὐτὰ τὰ πράγματα; Εἰς ποῖον τόπον καὶ κατὰ ποῖαν ἐποχὴν ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός ἀπέκτησε τὸ δικαίωμα νὰ κτυπᾷ τοὺς ἀδελφούς του καὶ νὰ βρασανίζῃ τὰς ἀδελφάς του;

Ὁ Ἀντώνης, νὰ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν, ἀφήκε κατὰ μέρος ὄλην τὴν ὑπερηφάνειαν· ἐκράτει χαμηλὰ τὴν κεφαλὴν του, καὶ οὔτε λέξιν δὲν ἔλεγεν. Ἐν τούτοις μία φράσις τοῦ πατρὸς του ἐφέιλκυσε τὴν προσοχὴν του:

— Εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὴν ἐποχὴν μας, ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός ἐν μόνον δικαίωμα ἔχει περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους τοῦ ἀδελφούς, οἱ ὅποιοι εἶνε καθ' ἑαυτῶν, ἐν μόνον.

— Ποῖον; ἠρώτησεν ὁ Ἀντώνης μετὰ ζηλοσότητος.

— Τὸ δικαίωμα τὸ ὅποιον οὐδέποτε ἐφαντάσθησιν σὺ νὰ ἐξασκήσῃς, παιδί μου, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἦσαι φρονιμώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ εἶδῃς τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τοὺς ἀδελφούς σου καὶ τὰς ἀδελφάς σου. Δὲν σοὶ ἀρέσκει; Εἶνε ἐπόμενον ὅτι δὲν θὰ σοὶ ἀρέσκει· θὰ δυσκολευθῆς ὀλίγον ἕως ὅτου μάθῃς νὰ ἐξασκήσῃς τὸ δικαίωμά σου τοῦτο. Ἀλλὰ συλλογίσου, πόσον ἠμπορεῖς νὰ μᾶς βοηθήσῃς, ν' ἀναθρέψωμεν τοὺς μικρότερους σου ἀδελφούς καὶ τὰς μικράς ἀδελφάς σου, ἂν δίδῃς εἰς αὐτοὺς τὸ καλὸν παράδειγμα.

— Νὰ σὰς βοηθήσω ἐγώ;

— Βέβαια. Ἄν ἦσο ἀληθῶς μεγαλείτερος ἀδελφός, δηλαδὴ φρόνιμον παιδίον, καὶ δὲν εἶχες οὔτε θυμόν, οὔτε ἰδιοτροπίας, οἱ μικροὶ φυσικῶς θὰ σ' ἐμιμοῦντο, ὅπως σὲ μιμοῦνται καὶ τώρα ὡς πρὸς τὰ ἐλαττώματά σου. Προχθὲς ὁ Μενέλαος ἐφέρθη πρὸς τὴν Θάλειαν ὅπως σὺ σήμερον πρὸς αὐτόν. Μὲ τὸν βάρβαρόν σου τρόπον τοῖς προξενεῖς πολὺ μεγαλείτερον βλάβην παρ' ὅσον φαντάζεσαι. Ὁ Μενέλαος πρὸ πάντων σὲ φοβεῖται· ὁ χαρακτήρ του εἶνε ἀσθενέστερος ἀπὸ τὸν χαρακτήρα τῆς Ἡθῆς, καὶ δὲν σοὶ ἀνθίσταται, ὅπως ἐκείνη, πολλάκις δὲ κάμνει τὰς ἀνοησίας τὰς ὁποίας κάμνεις καὶ σὺ, μόνον καὶ

μόνον διότι σὲ φοβεῖται· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συνειθίζει εἰς τὴν δειλίαν, εἰς τὴν ἀνανδρίαν. Αἱ ἀδελφαὶ σου ἀπέκτησαν τὴν συνήθειαν νὰ παραπονοῦνται ἀκαταπαύστως περὶ σοῦ, νὰ σὲ κατηγορώσι δι' ἑαυτὰς, καὶ νὰ χαιρουν ὅταν τιμωρῆσαι. Καὶ τοῦτο εἶνε κακόν. Τί λέγεις, παιδί μου, θέλεις ἀπὸ σήμερον νὰ δοκιμάσῃς ἐν ἄλλο σύστημα, τὸ σύστημά μου, καὶ νὰ θέσῃς εἰς ἐνέργειαν τὸ μόνον δικαίωμα τὸ ὅποιον ἔχουσιν οἱ μεγαλείτεροι ἀδελφοί;

Ὁ Ἀντώνης ἦτο συγκεκλινημένος καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐδάκρυον. Ἔως τώρα δὲν εἶχεν ἐννοήσει καθ' ὁλοκληρίαν τὰ σφάλματά του· ὑπεσχέθη μὲ ὄλην τὴν καρδίαν εἰς τὸν πατέρα του ὅτι θὰ προσπαθήσῃ νὰ γίνῃ καλός.

Ὁ Ἀντώνης δὲν ἐλησμόνησε τὴν ἀπόφασίν του, καὶ σήμερον λέγει:— ἀλλὰ μὲ ἐντελῶς διαφορετικὴν σημασίαν— ἐγὼ εἶμαι ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός! τὸ ὅποιον σημαίνει ὁ φρονιμώτερος, ὁ ἐπιμελεστέρος, ὁ εὐπειθέστερος, ὁ ἄξιος νὰ τὸν μιμηθῶσι καὶ οἱ μικρότεροί του ἀδελφοί.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΑΠΝΕΩΜΕΝ

Πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς ἓκ τῶν μικρῶν μας φίλων, (ἑαυτὰ τὰ φρόνιμα παιδία εἶνε φίλοι μας) ἠρώτα τὸν θεῖόν του, ὁ ὁποῖος εἶνε ἰατρός.

— Θεῖε, διατί δὲν δύναμαι νὰ τρέχω ἐπὶ πολλὴν ὥραν χωρὶς νὰ πιασθῇ ἡ ἀναπνοή μου, καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ πόνον εἰς τὰ πλευρά μου; Διατί μοὶ συμβαίνει τοῦτο; Ἐγὼ ἔχω τὰ σκέλη ἐπίσης μακρὰ ὅπως καὶ τὰ ἄλλα παιδία, μετὰ τῶν ὁποίων παίζω, καὶ εἶμαι μάλιστα πολὺ εὐκίνητος· ἀλλ' ἐνῶ κατ' ἀρχὰς τρέχω περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ἀφίνω πολὺ ὀπίσω, μετ' ὀλίγον μὲ καταφθάνουσιν ὅλοι καὶ προτρέχουν πολὺ ἀπ' ἐμοῦ. Πῶθεν προέρχεται τοῦτο, θεῖε;

— Τοῦτο προέρχεται, παιδί μου, ἐκ τοῦ ὅτι ἀναπνέεις διὰ τοῦ στόματος. Καὶ πρέπει νὰ ἤξεύρῃς ὅτι τὸ ν' ἀναπνέωμεν διὰ τοῦ στόματος ὅταν τρέχωμεν εἶνε λίαν δυσάρεστον ὄχι μόνον διότι στεροῦμεθα τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ εἴμεθα πρῶτοι εἰς τὰ παι-

γνῶσις, τὸ ὅποιον δὲν εἶνε τόσοσ μέγα κακόν, ἀλλὰ κυρίως διότι βλάπτεται ἡ υγεία μας.

— Πῶς εἶπες; βλάπτεται ἡ υγεία μας, θεῖε;

— Μάλιστα. Ὅταν τρέχωμεν με ἀνοικτὸν τὸ στόμα, ὁ ἀήρ εἰσέρχεται εἰς τοὺς πνεύμονας πολὺ ψυχρὸς καὶ μετὰ μεγάλης ὀρμῆς· καὶ ὡς ἐκ τούτου πιάνεται ἡ ἀναπνοή μας. Ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ὅταν ἀναπνέωμεν διὰ τῆς ῥινός, ὁ ἀήρ εἰσέρχεται εἰς τοὺς πνεύμονας καθαρισμένος καὶ θερμὸς, διότι διέρχεται διὰ τῶν ῥωθῶνων καὶ τοιοῦτοτρόπως εἰσπυρόμενος δὲν δύναται νὰ μᾶς βλάψῃ. Ἄκουσον δὲ εἰς πόσας ἀσθενείας ὑποκείνται οἱ ἀναπνέοντες διὰ τοῦ στόματος· πρῶτον δύναται νὰ πάθῃσι νοσήματα τοῦ λάρυγγος, βρογχίτιδα καὶ ἄλλας σπυδαίας ἀσθενείας τῶν πνευμόνων. Ὅταν δὲ διέρχονται ἀπὸ μέρη βαλτώδη ὅπου ὑπάρχουσιν ἀναθυμιάσεις, ἢ ἀπὸ μέρη ὅπου ὑπάρχει ἐπιδημικὴ ἀσθένεια, εὐκολώτερον ἀναπνεύουσι τὰ μιάσματα καὶ ἐπομένως εὐκολώτερον ἡ ἀσθένεια μεταδίδεται εἰς αὐτοὺς παρὰ εἰς τοὺς ἀναπνέοντας διὰ τῆς ῥινός. Ἐπειτα, καθὼς καὶ σὺ ὁ ἴδιος τὸ παρατήρησας, δὲν δύναται νὰ τρέχωσι πολλὴν ὥραν οὐδὲ ν' ἀναθῶσιν εἰς ἀνωφερίας ἢ εἰς κλίμακας μετὰ ταχύτητος. Αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ σταματῶσι διὰ νὰ ξεκουράζωνται.

— Πραγματικῶς, θεῖε, αὐτὸ καὶ εἰς ἐμὲ συμβαίνει πάντοτε.

— Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος ὅτι σοὶ συμβαίνει καὶ κατὰ ἄλλο τὸ ὅποιον ἴσως δὲν θέλεις νὰ μοὶ ἐξομολογήθῃς. Εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν: τὴν νύκτα δὲν παίζεις κλαριέττο;

— Ὅχι, θεῖέ μου! ποῖος σοὶ τὸ εἶπε; σὲ ἐγέλασεν. Ἐγὼ δὲν ἔμαθον μουσικὴν καὶ δὲν παίζω κανὲν ὄργανον.

Ὁ θεὸς του ἀνεκαγγάσεν.

— Τὸ ὄργανον περὶ τοῦ ὁποίου σοὶ λέγω δύναται τις νὰ τὸ παίξῃ χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του, παιδί μου, καὶ οἱ ἤχοι τοὺς ὁποίους παράγει δὲν εἶνε οὐδόλιως εὐχάριστοι, διότι παράγονται ἀπὸ τὸν ἀέρα ὁ ὁποῖος εἰσέρχεται ὀρμητικῶς διὰ τοῦ στόματος... Με ἄλλους λόγους, δὲν συμβαίνει νὰ βρογχάλιζης ἐνίοτε;

— Ναι. Πολλάκις μάλιστα ὁ ἀδελφός μου με ἐξύπνησε, παρακαλῶν με νὰ μὴ βρογχάλιζω, διότι δὲν τὸν ἀφίνω νὰ κοιμηθῇ.

— Ἐχει πολὺ δίκαιον ὁ ἀδελφός σου νὰ σὲ ἐξυπνᾷ ὅταν βρογχάλιζης, διότι ὁ βρογχάλιζων εἶνε πολὺ ὀχληρὸς σύνδικος.

— Ἀλλὰ δὲν πταίω ἐγὼ, ἐὰν βρογχάλιζω, θεῖε: πῶς δύναμαι νὰ ἐμποδίσω τὸ βρογχαλητόν;

— Κοιμώμενος με κλειστὸν τὸ στόμα.

— Δὲν τὸ ἤξευρον. ἄλλ' ἀπὸ τοῦδε θὰ προσπαθῆσω, θεῖε, νὰ κοιμῶμαι με κλειστὸν τὸ στόμα.

— Καὶ διὰ νὰ κατορθώσῃς τοῦτο, πρέπει νὰ φροντίσῃς νὰ κρατῆς κλειστὸν τὸ στόμα σου τὴν ἡμέραν, διὰ νὰ συνηθίσῃ νὰ μένῃ κλειστὸν καὶ τὴν νύκτα ὅταν κοιμᾷσαι.

Πῶς φέρονται

ΟΙ ΕΧΟΝΤΕΣ ΓΕΝΝΑΙΑΝ ΚΑΡΑΙΑΝ

Ὁ Μάρκος Βότσαρης δὲν εἶχε μόνον ἀνδρείαν μεγάλην, ἀλλὰ καὶ εὐγενῆ ψυχὴν καὶ γενναίαν καρδίαν· δὲν ἠθελε δόξαν καὶ μεγαλεία, ἀλλ' ὅ,τι ἐπραττε, τὸ ἐπραττε μόνον ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐθνους μας. Ὅλη του ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατός του ἀκόμη μαρτυροῦσι περὶ τούτου, ἡμεῖς δὲ χάριν τῶν μικρῶν ἀναγνώστων « τῆς Διαπάσεως » παραθέτομεν τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον:

Ἡ κεντρικὴ Κυβέρνησις ἤτις ἦτο εἰς τὴν Πελοπόννησον, θέλουσα ν' ἀνταμείψῃ αὐτὸν διὰ τὰ μεγάλα ἀνδραγαθήματά του, τὸν διώρισεν Ἀρχιστρατήγον καὶ τῷ ἔστειλε τὸ δῖπλωμα τοῦ διορισμοῦ του. Τοῦτο ὅμως ἐκίνησε τὴν ἀντιζηλίαν μερικῶν φθονερῶν. Πᾶς ἄλλος δὲν θὰ ἀπεφάσκει νὰ στερηθῇ πόσας μεγάλας τιμὰς, ἀφοῦ μάλιστα τόσοσ δικαίως τὰς εἶχεν ἀποκτήσει· ἀλλ' ὁ Μάρκος Βότσαρης προτιμῶν τὸ συμφέρον τῆς Πατρίδος ἀπὸ τὸ ἀτομικὸν του συμφέρον, καὶ μὴ θέλων νὰ γίνῃ αἷτιος σκανδάλων, τὰ ὅποια ἠδύνατο νὰ βλάψουν τὴν Πατρίδα, ἀφοῦ ἐφίλησε με συγκίνησιν τὸ δῖπλωμα τῆς ἀρχιστρατηγίας, διὰ νὰ δείξῃ πόσον τὸ ἐπέθετο καὶ τὸ ἐτίμα, τὸ ἐξέσχισεν ὑστερον ἐνώπιον πολλῶν, εἰπὼν

τὰς ἀξιωματικονοεῦτους ταύτας λέξεις: « Ὅστις θέλει νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν Πατρίδα του δὲν ἔχει ἀνάγκην δῖπλωματος, ἀλλὰ σπάθης. »

Ὅτω φέρονται καὶ ὁμιλοῦσιν οἱ ἥρωες καὶ οἱ ἔχοντες γενναίαν καρδίαν.

ΦΙΑΣΤΩΡ

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Ὁ ποντικός: Τί νὰ εἶν' ἐδῶ μέσα; Ἐὰν τυρὶ μοῦ μυρίζει. Τί λές καὶ σὺ, κυρία κούκλα;

Ἡ κούκλα: (Τί ἀνόητος ποντικός! ὁμιλοῦν ποτὲ αἱ κούκλαι!)

Ὁ ποντικός: Νὰ γυρίσω αὐτὴν τὴν μικρὰν μηχανήν; Ἐἰ τί λές;

Ἡ κούκλα:

Ὁ ποντικός (καθ' ἑαυτὸν): Ἄ! αὐτὴ δὲν μοῦ ὁμιλεῖ· κοιμάται, φαίνεται, με ἀνοικτὰ μάτια· τόσῳ τὸ καλλίτερον ἂν ἦτο ἐξυπνη, ἴσως ἠθελε καὶ αὐτὴ μερίδιον . . . λοιπὸν ἄς

ἀνοίξωμεν. . . .

Κλάκ! ὁ ποντικός ἔστρεψε τὴν μικρὰν μηχανήν. Τὸ κάλυμμα τοῦ κιβωτίου ἀνετινάχθη αἰφνιδίως μετ' ὀρμῆς, καὶ ἔστειλε τὸν ποντικὸν νὰ ταξειδεύσῃ μέχρι τῆς σελήνης, ἴσως ἢ ἀλλαγὴ τοῦ ἀέρος τὸν ὠφέλησῃ, καὶ θεραπευθῇ ἡ λαίμαργία του.

Ἀπὸ μέσα δὲ ἀπὸ τὸ κιβώτιον ἐξῆλθεν εἰς τερατόμορφος ἀγριάνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐπράξεν ἄνησε φρίκην εἰς τὴν μικρὰν κούκλαν παρατηρήσατε πῶς ἠνωρθώθησαν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς της ἀπὸ τὸν φόβον της. . . .

ΤΑ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ ΤΗΣ ΜΑΜΜΗΣ ΜΟΥ.

Ὅταν ἦμην μικρὸς καὶ ἐγὼ, μικροὶ μοῦ ἀναγνώσται, ὅπως σεῖς τώρα, εἶχον μίαν μᾶμμη, ἡ ὁποία με ἠγάπα θερμότερα, ὅπως ἔλαι αἱ μᾶμαι τοὺς ἐγγόνους των. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀπέθανεν— ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι τὴν ψυχὴν της— καὶ μοὶ ἀπέθηκε κληρονομίαν ἐκτὸς τῶν πολλῶν καὶ καλῶν συμβουλῶν της, καὶ τὰ ματογυάλια της.

Τὰ ματογυάλια της! τί συγκινητικὰς ἀναμνήσεις με φέρουν καὶ πῶς μοὶ ἐνθυμίζουσι τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν ὡς νὰ εἶνε τώρα!

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἡ μᾶμμη μου ἡ ὁποία ἦτο τόσοσ καλὴ καὶ μ' ἐθώπευε τόσοσ πολὺ, ὅταν ἐπλησίαζα εἰς τὰ ματογυάλια της μοὶ ἔλεγε με ὄσην αὐστηρότητα ἠδύνατο νὰ δεῖξῃ:

— Σὲ ἀπαγορεύω νὰ τὰ ἐγγίσῃς!

Καὶ ὅμως πόσον τὰ ἠγάπων τὰ ματογυάλια ἐκεῖνα! Με ὄλην μου τὴν εὐχαρίστησιν θὰ ἔδιδον τὰ τύμπανά μου, τὴν σημαίαν μου, τὰς σάλπιγγάς μου, ἂν μίαν μόνην στιγμὴν ἠδύναμην νὰ τὰ θέσω ἐπὶ τῆς ῥινός μου τὸ ἐν ἀπ' ἐδῶ, τὸ ἄλλο ἀπ' ἐκεῖ, ὅπως ὁ ἵππεὺς τοὺς πόδας του ἐπὶ τοῦ ἵππου του.

Μίαν ἡμέραν, ἐνθυμοῦμαι, ἀπεκοιμήθη εἰς

τήν πολυθρόναν της ἐν ᾧ ἀνεγίνωσκε· τὸ βιβλίον ἔμενε ἀνοικτὸν ἐπὶ τῶν γονάτων της, τὰ δὲ ματογυάλια της, τὰ ἀγαπημένα μου ματογυάλια, ἦσαν ἐπὶ τοῦ βιβλίου· πρὶν κλείσει τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπρόφρασε, φαίνεται, καὶ τὰ ἐξέβαλε διὰ τὴν ἀπάσχη σιγῆς, σιγῆς ὁρμῆς καὶ τ' ἀρπάξω καὶ εἰς τὴν στιγμήν τὰ θέτω ἐπὶ τῆς ῥινός μου· ἀλλ' ἀπὸ τὴν μεγάλην μου βίαν καὶ τὴν μεγάλην μου χαρὰν τὸ ἐν ἄκρον των ἐμπεροῦσεται εἰς τὰ μαλλία μου· προσπαθῶ νὰ τὸ ἀπαλλάξω, προσπαθῶ, ἀλλὰ νὰ... πράξω... καὶ οἱ δύο φακοὶ ἔπεσαν εἰς τὸ πάτωμα, ὁ εἰς μάλιστα ἐκύλισε κάτω ἀπὸ τὴν πολυθρόναν τῆς μάμμης μου. Ἀπὸ τὸν φόβον μου τὰ ἔχασα, καὶ οὐρῆγορα, οὐρῆγορα ἐπαναθέτω τὰ ματογυάλια εἰς τὴν θέσιν των, ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ βιβλίου, ἀλλ' ἀλλοίμονον! εἰς ποίαν κατάστασιν, δίχως φακοὺς! Ἡ συνειδήσις μου μ' ἐτυπτε καὶ ἐπήγα καὶ ἐξάρωσα εἰς μίαν γωνίαν συλλογιζόμενος μὲ πάλ्लουσαν καρδίαν τί θὰ πάθω ὅταν ἐξυπνήσῃ ἡ μάμμη μου. Τώρα κινεῖται, ἐξύπνησε, μαθιάνει πάλιν τὸ βιβλίον της, φορεῖ τὰ ματογυάλια της, κ' ἐγὼ ζαρῶνε ἀκόμη περισσότερο εἰς τὴν γωνίαν μου· αἴφνης τὴν ἀκούω νὰ φωνάζῃ μὲ σπαρακτικὴν φωνήν:

— "ὦ, δυστυχία μου! ὦ, δυστυχία μου! ἔχασα τὸ φῶς μου, δὲν βλέπω νὰ διαβάσω! Δὲν εἶχεν ἴδει δτι τὰ ματογυάλια ἦσαν ἄνευ φακῶν.

Τότε πλέον δὲν κρατοῦμαι, τινάσσομαι ἀπὸ τὴν γωνίαν μου, ὁρμῶ εἰς τὴν ἀγάλην της, τὴν ἐναγκαλιζομαι, φωνάζων μὲ ὄλα μου τὰ δυνατά:

— Μάμμη μου, καλὴ μου μάμμη, μὴ φοβεῖσαι, δὲν ἔπαθες τίποτε, οἱ ὀφθαλμοὶ σου δὲν ἔχουν τίποτε, μόνον τὰ ματογυάλια σου δὲν ἔχουν φακοὺς, ἔπεσαν εἰς τὸ πάτωμα.

Καὶ ἀνεσήκωσα τοὺς φακοὺς καὶ τοὺς ἔδωκα εἰς τὴν μάμμη μου.

— "Αἱ μοῦ ἤγγισες τὰ ματογυάλια, αἱ! νὰ ἴδῃς τί θὰ σοῦ κάμω!

Καὶ πραγματικῶς μ' ἐτιμῶρησε πολὺ αὐστηρῶς· τὸ ἑσπέρας ὅταν ὑπῆγα νὰ κοιμηθῶ, μοὶ εἶπε πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς μου:

— Ἀπόψε δὲν σὲ φιλῶ.

"ὦ! ἤμην παρὰ πολὺ δυστυχῆς τὴν ἑσπέραν ἐκείνην· ἀλλὰ παρήλθε ταχέως ἡ δυστυχία μου, διότι δὲν τὸ ξαναέκαμα πλέον, καὶ κάθε ἑσπέρας πρὶν κοιμηθῶ ἐλάμβανον τακτικῶς τὸ φίλημα τῆς μάμμης μου.

ΑΙΜΥΓΙΟΣ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

- Μεταξὺ δύο ἀδελφῶν.
- Τί θὰ γίνῃς ὅταν μεγαλώσῃς;
- Ζαχαροπλάστης.
- Διατί;
- Διὰ τὴν τρώγω γλυκὰ ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ.
- Καὶ σὺ;
- Ἐγὼ θὰ γίνω ἱατρός.
- Διατί;
- Διὰ τὴν σὲ ἰατροῦν, διότι θὰ ἦσαι αἰωνίως ἀρρωστος.

Ὁ μικρὸς Μιμῆς μιμεῖται τοὺς μεγάλους εἰς πολλὰ πράγματα. Ἐίδεν δτι οἱ μεγάλοι κρατοῦν ἐνίοτε ἀνοδοῦσαν μίαν Κυριακὴν ἐξῆλθε μετὰ τοῦ πατρὸς του εἰς περίπατον. Ἦγορασε καὶ αὐτὸς μίαν καὶ τὴν ἔθεσεν εἰς τὴν κομιδοῦχόν του.

Ὁ πατὴρ του ἰδὼν τὴν τῶσον μεγάλην ἀνοδοῦσμήν:

— Πρόσεχε, μὴ σοῦ τὴν ἀρπάξῃ κανένα γαιδοῦρι, τῷ εἶπεν ἀστευρόμενος.

Μετ' ὀλίγον τοὺς συναντᾷ ὁ στενὸς φίλος τοῦ Μιμῆ, Ἐμμανουήλ, ὅστις μὲ ὄλον τὸ θάρρος τοῦ ἀρπάξει τὴν ἀνοδοῦσμήν.

— Καλὰ μοῦ εἶπε ὁ μπαμπᾶς, τῷ λέγει ὁ Μιμῆς μειδιῶν, ὅτι θὰ μοῦ τὴν ἀρπάξῃ κανένα γαιδοῦρι.

Ἐστῆλθεν ἐκτὸς ἀπὸ ἀπ. Κ. Μαυροῦδῃ.

Ἡ γάτα τῆς μικρῆς Ἀγλαίας ἐγέννησε κατὰ ψυχρὰν τὴν ἡμέραν τοῦ παρελθόντος μαρτίου ἑξ γατάκια. Μία γάτα δὲν δύναται νὰ θρέψῃ ἑξ γατάκια, διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς τῆς Ἀγλαίας ἀπεφάσισαν νὰ κρατήσωσι μόνον τὰ δύο καὶ νὰ πνίξωσι τὰ ἄλλα τέσσαρα, ὅπως μὴ βασανίζονται ἀδίκως.

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μείνουν καὶ τὰ ἑξ ζωντανὰ; ἐρωτᾷ τὴν μητέρα της.

— Δὲν εἶνε δυνατόν, κόρη μου.

Ἡ Ἀγλαία παρακαλεῖ καὶ πάλιν, παρακαλεῖ θερμῶς, ἀλλὰ βλέπει ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ σώσῃ τὰ τέσσαρα δυστυχῆ γατάκια.

— Τοῦλάχιστον θὰ μοὶ κάμῃτε μίαν χάριν; λέγει ἐπὶ τέλος τῆς εὐαίσθητος κόρη.

— Ποίαν χάριν, κόρη μου;

— Νὰ τὰ πνίξῃτε μὲ ζεστὸν νερὸν διὰ τὴν μὴ κρυθῶσιν τὰ καυμένα.

Ἐστῆλθη ἐκτὸς τοῦ Ἐρυθροῦ Πνευματοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

«Ἡ Διάπλασις» ἀνοπομοεῖ νὰ μάθῃ ἂν εἶνε ὕγιεινὸς οἱ ἐν Χίφ φίλοι της, ἂν δὲν ἔπαθον τίποτε ἐκ τοῦ σεισμοῦ. *Μαλεῖσθη* βεβαίως σὺ δὲν ἔπαθες τίποτε· δὲν εἶνε ἀλλήθης; Γράψον μοι λοιπὸν δύο λέξεις.

Ἐπὶ εἰς τὸν φίλον σου, ὁ ὁποῖος σοὶ ζητεῖ πληροφορίας περὶ «τῆς Διαπλάσεως» δτι συνδρομηταὶ ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν καὶ ὅτι καθ' ἰσονδότητέ μῆνα καὶ ἂν ἐγγραφῶσι λαμβάνουσιν ὄλα τὰ φυλλάδια ὅσα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους ἐξεδόθησαν. Ἀλλὰ πῶς συνέβη νὰ μὴ τὰ ἀναγνώσῃς! ὄλας ἐκείνας τὰς πληροφορίες τὰς ὁποίας μοὶ ζητεῖς, *προσφιλές* μοι Κωστάκη, δύνασαι νὰ τὰς ἀναγνώσῃς εἰς τὸ τέλος τῆς τελευταίας σελίδος ἐκείστου φυλλαδίου.

Ἐυχαριστῶς, ἀγαπητῆ μου Ἀσπασία, θὰ εἶπω εἰς τὸν κ. Αἰμιλίον Εἰσαρμένον δτι ἀνέγνωσας τὰς *Παιδικὰς Σελίδας* ἐνῷ ἦσο ἀσθενῆς καὶ δτι σὲ διασκέδασε πολὺ, παρὰ πολὺ ἡ ἀνάγνωσις των. Ἀλλὰ γράψον μοι, εἶσαι καλὰ τώρα.

Πόσος εἶν' ἐκείνος ὁ ἀκατάστατος, ὁ ὁποῖος μοὶ ἀπέλει τὰς λύσεις, ἄνευ τῆς ὑπογραφῆς του; Δὲν θὰ ἴδῃ τὸ ὄνομά του μεταξὺ τῶν λυτῶν, μολονότι ἔλυσεν 8 ἀσκήσεις λίαν ευφρῶς.

Καὶ σὺ, *γίλιτε* Δ. Ἐμμ. Ἀντ... (νὰ εἶπω ὄλον τὸ ἐπὶνοῦν σοι;) διατί δὲν γράφεις καθαρότερα καὶ εἰς καθαρότερον χάρτην τὰς λύσεις; Ἀἱ θὰ μὲ ἀναγκάσῃτε νὰ γίνω κακὴ καὶ νὰ σᾶς ἐπιπλήττω.

Ἐγὼ, *Ἀρθοῦλα*, εὐχεῖ «Ὅταν ἔρχεται «ἡ Διάπλασις», μοὶ γράφεις, *ἐδραριστοῦμαι* τῶσον πολὺ, ὥστε *ὀργήγορα*, *ὀργήγορα* ἐκτελεῶ τὰ καθήκοντά μου, διὰ τὴν λάθω καιρὸν νὰ τὴν ἀναγνώσω μίαν ὥραν προητέρα.»—Πολὺ ὠραία, μικρὰ μοὶ φίλη! ὅσο καίνουν τὰ καλὰ κοράσια.

Δὲν εἶνε δυνατόν, ἀγαθοὶ μου φίλοι Ὅκτω Καλκιδεῖς, νὰ ἐκδίδωται δις τοῦ μηνὸς «ἡ Διάπλασις» δι' ὀλίγους μόνον συνδρομητὰς καὶ ἑκατὶ διὰ τοὺς ἄλλους, διότι αἱ δαπάναι εἶνε σχεδὸν αἱ αὐταὶ δι' ἐν ἀντίστοιχον ὅσαι καὶ διὰ χίλια.— Αἱ *Παιδικαὶ Σελίδες* σᾶς ἐστάλησαν.— Ὁ κατάλογος θὰ δημοσιευθῇ καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ μετανοήσῃτε διὰ τὴν ἐπιτολήν σας ταύτην.

Βεβαίως, *μικρὸν* μου *Μενέλας*, τὰ γλυκύματα προενοῦν μεγάλην εὐχαριστήσιν, ἀλλὰ μόνον ὅταν τὰ τρώγουν, ὄχι ὁμοῦ καὶ ὅταν παραγεμίζουν τὰς ἐπιστολάς τὰς ὁποίας στέλλουν πρὸς τοὺς φίλους των. Ἡ ἐπιστολή σου ἦτο γεμάτη τριμμάτια. Ἐντροπή, φίλε μου! ὄκτω ἐτῶν παιδίον καὶ νὰ ἦσαι τῶσον ἀπρόσεκτον!— Ἡ μαμμά σου, ἀγαπητέ μου, κάμνει πολὺ καλὰ ὅπου δὲν σοὶ ἐπιτρέπει νὰ ἀγρυπνῆς τὴν νύκτα μετὰ τὰς 8½, διότι, ἂν σοὶ τὸ ἐπέτρεπε, θὰ ἐμαραινόντο αἱ ὠραῖαι σου φοδῶχοροι παρειαί. τὰς ὁποίας τρυφερότατα σπατάλῃς.

Παρήλθε τώρα τῶσον χρόνος ἀπὸ τότε, *καλὴ* μου *Εὐθυμία*, ὥστε δὲν ἐνθυμοῦμαι ἂν ἤγάπων καὶ ἐγὼ τὰς κούκλας νομίζω ὁμοῦ δτι ἐπαίζον καὶ ἐγὼ, ἀλλ' ὅταν ἤμην πολὺ μικρὰ.

Θὰ ἀναγγείλω εἰς ὄλους τοὺς μικροὺς μου φίλους τὴν εὐχαρίστον ταύτην εἰδήσιν: θὰ τοὺς εἶπω ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς *φίλης* μου *Εὐρυδίκης* (παιδίον πέντε ἐτῶν) δὲν περιτρώγει πλέον τοὺς ὄνυχάς του. Ἀκούετε, φίλοι μου; ὁ πανταετὴς ἀδελφὸς τῆς Εὐρυδίκης ἀπέκοψε τὴν κακὴν αὐτὴν συνήθειαν ἡ ὅποια τῶσον

πολὺ ἐδυσπάρεσαι τοὺς γονεῖς του, καὶ τώρα πλέον δὲν περιτρώγει τοὺς ὄνυχάς του διὰ τῶν ὀδόντων του. Εἶμαι βεβαία ὅτι ὄλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι ὅσοι τοῦδον συνειθίζουν νὰ τρώγωσι τοὺς ὄνυχάς των θὰ μιμηθῶσι τὸν μικρὸν ἀδελφὸν τῆς Εὐρυδίκης.

Ὅταν συμπληρῶσι τὸ ἑλληνοσύμφωνον τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, *φίλε* Κ. Π. Ζαβ., πρέπει νὰ προσέχῃς πολὺ διὰ τὴν κατορθοῦς νὰ ἐξάγῃς καὶ κάποιαν ἐνοιαν ὀρθήν, ὅχι νὰ λέγῃς, ὅτι ἡ ἀπόλεια τοῦ πλοῦτου δύναται νὰ ἐπανορθῶθῃ διὰ τῆς *οἰκονομίας*! Εἶδες ποτε κανένα μέθυσον πλούσιον; Ἐγὼ γνωρίζω ὅτι οἱ οἰκονόται ὄχι μόνον δὲν δύνανται νὰ ἐπανορθώσουν τὴν ἀπόλειαν τοῦ πλοῦτου των, ἀλλὰ καὶ ὅσην περιουσίαν καὶ ἂν ἔχωσι τὴν κατασπατάλῃσι διὰ τῆς οἰκονομίας.

Ἐγὼ, *φιλέ* μου *Μαρία Βουσκοῦδάκη* λίαν εὐφρῶς ἀπήντησας εἰς τὸ 34 ἀπροσδόκητον ὅτι ὁ κύων αἰσθρῆται εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅταν γράφηται μὲ ε, ἀλλὰ διὰ τὴν ἦτο ὀρθὴ ἡ τοιαύτη λύσις ἔπρεπε νὰ ἦτο *λογοπαίγιον* καὶ ὄχι *ἀπροσδόκητον*.

Ἐπέπληξας ἀστυρόρατα τὸν διανομέα μου, *φιλέ* μου Ἐλίσα Δ., ὁ ὁποῖος δὲν σοὶ ἔφερε τὸ φύλλον, καὶ ὁ ὁποῖος ὡς μόνον τὴν δικαιολόγησιν μοὶ ἐπρόδωκεν ὅτι ἔχασε τὸν νοῦν του καὶ αὐτὸς, διότι εἶνε τὴν ὄδον Σόλωνος ὄλα τὰ σπῖτια λαμβάνουν «τὴν Διάπλασιν». Τί ἀνόητος! Τὸν ἀπέπεμψα ὁμοῦ καὶ ἐγὼ, καὶ τώρα ἔχω καλὸν διανομέα, τὸν μικρὸν Μανώλην, ὁ ὁποῖος τακτικῶς θὰ σοὶ φέρῃ τὸ φύλλον.

Λουκιανέ μου, *φίλε* μου, τὸ καλλίτερον μέσον ἵνα φθάσῃ τις ταχύτερον εἰς τὸ τέρμα τὸν δὲν εἶνε τὸ νὰ τρέχῃ, ἀλλὰ τὸ νὰ μὴ χάνῃ τὸν καιρὸν του. Ἐνθυμοῦ τὸν μῦθον τοῦ λαγωῦ καὶ τῆς χελώνης. Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἀντὶ τὰ ἐκτελεῖς μετὰ προθυρίας τὰ καθήκοντά σου γυρίζεις ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὡς ὄνηγρος. Εἶθε νὰ ἀπατώμῃ.

Ὁ πατὴρ σου ἔχει πολὺ δίκαιον, *Ἀγλαία* μου, νὰ ἐπιμένῃ νὰ λύσῃ, καὶ μόνον σου μάλιστα, τὰ αἰνίγματα τῶν «Πνευματικῶν ἀσκήσεων». Γνωρίζεις καλῶς ὅτι τὰ αἰνίγματα ταῦτα, ἐνῷ ἄφ' ἑνὸς εἶνε διασκαλαστικά, εἶνε συγχρόνως καὶ ὠφελιμώτατα. Σὲ ἀναγκάζουν νὰ συγκεντρώσῃς τὴν προσοχήν σου, συνειθίζουσι τὸν νοῦν σου νὰ κρίνῃ καὶ συντελοῦσιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματός σου.

Θὰ εἶπω εἰς ὄλους τοὺς μικροὺς μου φίλους, δτι ἐνῷ ἐπαίξῃς μετὰ τοῦ μικροῦ γείτονός σου, ἀγαπητέ μου *Ἐλευθέριε*, σοὺ ἔρριψεν ἑξ ἀπροσεξίας λίθον, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλειψε νὰ σοῦ χύσῃ τὸ μάτι. Ναί, θὰ τὸ εἶπω πρὸς ὄλους διὰ τὴν μάθωσι νὰ εἶνε ἐφρόνιμοι εἰς τὰ παιγνίδια των. Ἐν τούτοις ἐλπίζω εἰς δευτέραν σου ἐπιστολήν νὰ μοὶ ἀναγγείλῃς δτι ἡ πληγὴ σου ἐντελῶς ἔθεραπεύθη.

Ὅλα ὅσα μανθάνομεν, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὰ ἐχωμεν ἴδει μὲ τοὺς ἰδίους μας ὀφθαλμούς, *φίλε* μου *Πέτρε*· τῶσε πολὺ ὀλίγα πράγματα θὰ ἤξεύραμεν. Ἡ ἐρώτησίς σου μ' ἐνθυμίζει τὸν μικρὸν ἐκεῖνο παιδίον τὸ ὁποῖον, ὅτε μίαν ἡμέραν ἡ μήτηρ του τῷ ὄμιλει περὶ τῆς μάχης τῶν Θεομυτιλῶν καὶ περὶ τοῦ Λεωνίδα, ἐκεῖνο ἠρώτησεν:— Τὸν γνωρίζεις, μήτέρα αὐτοῦ τὸν Λεωνίδα;— Ὅχι, παιδί μου, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ.— Τότε λοιπὸν διατί μοὶ ὄμιλεῖς περὶ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον οὐδέποτε εἶδες!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- 35. Ἑλληνοσύμφωνοι: ὁ — α' α' ε' — ο' ο' α' — α' ι — α' ω — ε' ε' — ε' ο' ε' η' α' — ο' ο' — ε' ο' ο' ο' — ὁ — α' ε' — ὁ' ι' α' — α' ι — α' ω — ε' ε' — α' α' η' ι' ι' ο' — ο' ο' — ο' ι' ο' ο' — ὁ — α' ε' — ο' ο' α' — α' ι — α' ω — ο' ο' — α' α' η' ι' ι' ο' — ο' ο' — α' α' η' ι' ι' ο' — ο' ο' — ο' ο' — ὁ — ε' — α' ε' — ὁ' ι' α' — α' ι — α' ω — α' α' η' ι' ι' ο' — ο' ο' — α' ο' η' ο'.
- 36. Φωνηεντόλιποι: Μ' — π' ρ' μ' ν' ς — γ' — λ' θ' — ρ' ς — π' ς — π' ς — π' ς — ν' — ε' γ' — ς' ς' ς'.

37. Αεξίγριφοι.

Ὅπως εἶμαι ἄν μ' ἀφ' ἧρας.
 Ἐν τετραπόδον θά μείνω
 Κεφαλῆν ἕαν μὲ δώσης.
 Τότε δνομα θά γίνω.
 Ὅπερ, ἄν ἐξυπνήσης.
 Βέβαια θά προσκινήσης.

Ἐσάλη ἐπὶ Περσέως ἐπὶ Γ. Τρακοπουλίδου.
 38. Ἱστορική ερώτησις: Πῶς εἶνε ὁ Ἕλληνας στρατηγός εἰς τὸν ὅποιον οἱ Ἀθηναῖοι ἔδωκαν τεσσαρακοσαεταίους τὴν στρατηγίαν;

39. Μυθολογική ερώτησις: Ποία θεά, γενομένη τροφὴ ἐνὸς παιδίου, ἐξήπλωσεν αὐτὸ ἐπὶ φλογεράς φάκτας, καὶ πῶς ὠνομάζετο τὸ παιδίον;

40. Ἀριθμητική ερώτησις: Ποῖον εἶνε τὸ τρίτον καὶ ἡμῶν τοῦ ἑκατόν;

41. Αἰνίγμα: Τί πράγμα εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θέτουσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὸ κοπτεῖται, λαμβάνουσαι δλοι μερίδιον, ἀλλ' οὐδεὶς τὸ τρώει;

42. Ἐρώτησις: Τίς δύναται νὰ ὀμιλήῃ ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου χωρὶς νὰ τὰς μάθῃ;

43. Ἐρώτησις: Ποῖον πρᾶγμα εἶνε ἰδικόν σου, ἀλλὰ χρησιμεῖται διὰ τοὺς ἄλλους;

44. Ἐρώτησις: Διὰ τίνας ὅπλα ἀμύνονται οἱ δαίλοι;

45. Λογοπαίγνιον: Ποῖος δύναται μὲ ὀλίγα ἔα καὶ μὲ μίαν κεφαλὴν παραγεμισμένην νὰ κατασκευάσῃ μίαν νῆσον;

- 46. Λογοπαίγνιον: Ποῖοι ἀπὸ τοὺς ἁγίους εἶνε πτωχότεροι;
- 47. Λογοπαίγνιον: Εἰς ποῖαν λέξιν εἶνε δυνατόν νὰ βλέπῃς πέντε γράμματα καὶ ν' ἀναγινώσκῃς τρία;
- 48. Ἀπροσδόκητον: Ποῖος ἀπὸ τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν » φορεῖ τὸν μεγαλύτερον τίλον;
- 49. Ἀπροσδόκητον: Τί διαφέρει τὸ ἐρεμάριον ἀπὸ τὸν ποτικόν;
- 50. Ἀπροσδόκητον: Διὰ τί ὁ Παιραϊκὸς εἶνε παρὰ τὴν πόλιν;
- 51. Ἰρῆφος: Αἱ Αἱ Αἱ Αἱ Αἱ.

ΛΥΣΕΙΣ

- 23. Ἡ ἀπόλεια τοῦ πλοῦτου, ἢ προεργωμένη ἀπὸ σπατάλην, δύναται νὰ ἐπανορθωθῇ διὰ μελλούσης οἰκονομίας, ἀλλὰ εἰς δύναται νὰ εἴπῃ: θά ἀναπληρώσω τὴν σημερινὴν ἀπόλειαν τοῦ χρόνου, λαμβάνων ἐκ τῆς αἰτίας ἡμέρας; — 24. Ἀνθρώπος ἔνευ κηρύσεως εἶνε πλοῦτος ἔνευ ἀγῆρας. — 25. Βοῦς, οὐς, — 26. Πατὴρ, ἀπατὴρ. — 27. Σέρερος, ἔριρος. — 28. Βλεφαρίς, βίς. — 29. Ἡ νῆσος Πιπέρι (μία ἐκ τῶν Σποραδίων). — 30. Τὰ πέταλα. — 31. Ἡ ἡμίονος. — 32. Ἐπίχου, καὶ οἱ τρεῖς μουσικὰ ὄργανα διὰ νὰ χορεύουσι ἄλλοι, καὶ ἔλαθον ἀμοιρῆν ἀνά δέκα φράγκα ἕκαστος. — 33. Τὴν ἔχει μητέρα. — 34. Ὅταν εὐρίσκη τὴν θύραν ἀνοικτήν.

ΔΙΜΥΛΙΟΥ ΕΙΣΑΓΡΗΜΕΝΟΙ

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΣΕΒΙΔΕΣ

μετὰ εἰκονογραφικῶν καὶ μουσικῆς.

Ἐξετυκώθησαν φιλοκάλως ἐκ τῶν Καταστημάτων Ἀνδρέου Κορομηλά. Πωλοῦνται ἐν τῇ γραφείῳ μας ἀντιληπτοῖν 75, διὰ δὲ τοὺς ἐγγραφομένους συνδρομητὰς εἰς τὴν ἀτάλασιν ἢ ἀντὶ λεπτῶν 50.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ἡ ἱστορία τοῦ βίου: Ὁ μικρὸς ἱερεὺς — Ἡ κηλικία φιλοσοφία: Τὸ ἄν ἔργον ἐπὶν μεγαλῶς — Ἡ ἀποστολὴ (ἀραμίον εἰς πρῶτον μίαν) — Ἐχθρὸς ἡ κολὰ Μαρία — Το Βασιλεῖ (ἀραμία εἰς πρῶτον 3) — Ποι ἡ σέρις: Ἡ Γενναίος — Ἡ γενογραφία τοῦ Κωσταίου — Οἱ ποτικὸι (μετὰ μελοδίας οὐδὲ τ. κ. Ἀλεξάνδρου Κατεκουρῆου).

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΩΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀριστῆς Α. Ἐλῆν καὶ Ν. 5. — Ἀντωνίδης Ἐρμ. Δ. 5. 6. — Ἀγαθοῦ Χ. Ε. Θεοδοῦλος, 10, 6. — Βασιλάκος Δ. 3. 6. — Βουκοπούλου Μαρία 3. — Βουτὰ Χρυσὴ Γ. 7. — Γιαννῆς Νικόλ. 3. — Διὰ τοῦ Μάρκου 3. — Ζαβουλὴ Π. Ἐλῆν καὶ Κωνσταντῆς 3. — Ζαχαροπούλου Ἀρλία 3. — Καλογεροπούλου Γ. Δημ. 2. — Κυρήνη Γ. 3. 6. — Νεογεωργὴ Α. Τυβ. 1. — Κορομηλάου Γ. Ἀγγυρ. 2. — Κρασοῦ Α. Σοφία, 3. 6. καὶ 3. — Λαμπράκης Γ. Ἐρμ. 8. 6. — Λιδιὰ Ἀλεξάνδρα, 4. 6. — Μανουῖου Ἐλῆν, 2. 6. — Μαιουδίνης Ἄλ. 7. — Μιχαλοπούλου Γ. Γ. 3. — Μκούνας Μ. Θεόδ. 4. 6. — Νικολαΐδης Λαυδῆτος, 5. 6. καὶ 3. — Οικονομῆς Α. Μανουῖλ, 6. 6. — Παπαφράγκου Σπυρ. καὶ Στακ. 4. — Παπαλὴ Ἀναστ. 1. 6. — Πιπὴ Γεωργίος, 9. 6. — Σουτῆς Γ. Ἐλῆν, 5. — Τερεούλης Σ. Θεόδ. 5. — Τσοκόπουλος Γ. 6. — Χέρας Ἄνωστ. καὶ Γεωρ. 3. — Χούλης Οσμίντολης, 8. — ΔΡΑΜΑΣ: Ἀντωνίου Ἐλευθερίου, 6. 6. — Τημεκίδης Γ. Β. 8. 6. — Τυριακίδου Σοφία, 3. 6. — ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Στυλίου Α. Γ. 6. 6. — ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀντωνίου Δ. Ἀντῆν, 7. 6. — Γουλιέλμ. Β. Κ. 3. 6. — ΚΕΝΤΑΥΡΙΟΠΟΛΕΩΣ: Κουρῆς Π. Π. 11. 6. — ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ: Σαβῆτος Ἄ. Ν. 6. 6. — ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Ἀθανασίου Παναγ. 4. 6. — ΟΔΕΣΣΟΥ: Ἀλεξῆς 2. Ν. 2. 6. — ΤΑΙΡΑΝΙΟΥ: Κωνσταντίνος Κ. Γεωρ. 4. α'. — ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Μανουῖλος Ἄ. Παναγ. 11. 6.

Αἱ συνδρομαὶ «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ἔρχονται τὴν 1. Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31 Ἐκτεμβρίου.

Συνδρομητὰ ἔγγραφοῦται κατὰ πᾶσαν ἐκδοχὴν καὶ λαμβάνουσι τὰ φυλλάδια ἀπὸ τὸν πρώτον ἀριθμὸν τοῦ τρέχοντος ἔτους.

Συνδρομὴ ἔτησις καὶ μόνον προπληρωσις: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 2. — Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. 3.

Εἰς τοὺς προμηθεύοντας καὶ προπληροῦντας 10 ἕως 12 συνδρομὰς στέλλεται ἐν φυλλῷ δωρεάν καὶ ἕκαστος φραγ. 20 ἐπὶ τοῖς 100 εἰς τοὺς προμηθεύοντας πλείονας συνδρομὰς τῶν 12. — Αἱ συνδρομαὶ ἀποπέμπονται διὰ γραμματῶν Ἑλλήνων, γαλλῶν καὶ ἀγγλικῶν, ἰσὺ δὲ εἶνε πολλὰ διὰ χαρτονομισμάτων τῆς Ἑλληνικῆς Τραπεζῆς — οὐχὶ δὲ καὶ τῆς Ἰωνικῆς — δι' ἰταστάτων, διὰ χρυσοῦν νομισμάτων. Διὰ τὸν ὄνομα δὲ καὶ εὐθείας εἰς Ἀθήνας πρὸς τὸν διευθυντὴν «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ὁδὸς Ἐρμού, 72, πρὸ τῆς Κομπινάρας, ἐν Ἀθήναις.